

Сер Стів Стівенсон

Агата Містери

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

Агата Містери

Сер Стів Стівенсон

Агата Містері

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

Агата Містері

Annotation

Майбутня детективна письменниця з винятковою інтуїцією, Агата подорожує світом разом зі своїм недолугим кузеном Ларрі, відданим мажордомом і котом Ватсоном, розгадуючи найдивовижніші таємниці.

Примарний острів

Переслідувати злочинців по всьому світі — нелегка праця, та нарешті Ларрі й Агата вирушають відпочити — знаєте куди? — на Гаваї. Проте хлопцеві несподівано доручають нове завдання. Щоб виконати суперсекретну місію, Ларрі, Агата, містер Кент і Ватсон летять на Примарний острів, що лежить десь в океані. Там вони зустрічають найперспективніших детективів із провідних агенцій світу. Як вони всі там опинилися? Яку таємницю приховує острів? З'ясувати все треба до сонячного затемнення, а двоє юних агентів уже зникли безвісти...

-
- [Сер Стів Стівенсон](#)
 -
 - [Пролог.](#)
 - [Частина перша.](#)
 - [Частина друга.](#)
 - [Частина третя.](#)
 - [Частина четверта.](#)
 - [Епілог.](#)
 - [Тренінги](#)
 -
 - [notes](#)
 - [1](#)
 - [2](#)
 - [3](#)
 - [4](#)
 - [5](#)
-

Агата Містери

Сер Стів Стівенсон
Агата Містері
Примарний острів

ЧИТАЙ У СЕРІЇ «ДИТЯЧИЙ ДЕТЕКТИВ»:

ТАЄМНИЦЯ ФАРАОНА
БЕНГАЛЬСЬКА ПЕРЛИНА
Меч короля Шотландії
Крадіжка на Ніагарському водоспаді
Убивство на Ейфелевій вежі
Скарб Бермудських островів
Корона дожив
Місія «Сафарі»
Голлівудський трилер
Убивчий круїз
Крадіжка у Ватикані
Розслідування у Гранаді
Транссибірські перегони
Квест у Нью-Йорку
Таємниця Дракули
Місія в Самарканді
Операція «Джунгли»
Змова в Лісабоні
Слідами діаманта
Пастка в Пекіні
Крадіжка на Міссісіпі
Подвійний шантаж в Оксфорді
Код заслідів
Помста під горою Фуззі

СПЕЦВИПУСКИ:
Різдвяний квест у Містері-Хлаузі
Таємничі зникнення на Різдво
Секрети будинку з привидами
ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ
Убивство в Лондоні
Легенда про Срібного лебедя

Сер Стів Стівенсон

АГАТА МІСТЕРІ

Примарний острів

Ілюстрації
Стефано Турконі

КИЇВ 2022
ВИДАВНИЦТВО

Надсекретна місія

На здійснення цієї дуже делікатної місії на Примарному острові команда Агати й Ларрі вирушає в повному складі.

Агата Містері

Дванадцять років, майбутня детективна письменниця, має блискучу пам'ять, яку вона постійно тренує, з усіх питань консультуючись з енциклопедіями й довідниками. Постійно робить нотатки, з'ясовує усі подробиці.

Ларрі Містері

Непутячий учень престижної детективної школи «Ай-Інтернешнл». Отримуючи чергове завдання, щоразу звертається по допомогу до кузини Агати.

Надсекретна місія

На здійснення цієї дуже делікатної місії на Примарному острові команда Агати й Ларрі вирушає в повному складі.

Агата Містері

Дванадцять років, майбутня детективна письменниця, має блискучу пам'ять, яку вона постійно тренує, з усіх питань

консультуючись з енциклопедіями й довідниками. Постійно робить нотатки, з'ясовує усі подробиці.

Ларрі Містері

Непутящий учень престижної детективної школи «Ай-Інтернешнл». Отримуючи чергове завдання, щоразу звертається по допомогу до кузини Агати.

Містер Кент

Мажордом у будинку Містері-Хауз. Попри те що він колишній боксер у важкій вазі, відзначається бездоганим британським стилем.

Ватсон

Капосний сибірський кіт з нюхом собаки-слідовика. Любить примоститися на колінах у своєї хазяйки Агати.

Агенції

«Ай-Інтернешнл», звісно, не єдина детективна агенція... Ось ще п'ять найповажніших агенцій світу та їхні найкращі детективи.

Британська детективна академія

Історична конкурентка «Ай-Інтернешнл» (подейкують, що ці дві агенції свого часу заснували двоє братів-суперників). Серед її провідних агентів варто назвати зарозумілого Мелорі.

«Паспарту»

Славетна французька детективна агенція зі штаб-квартирою в Парижі. Її детективи постійно розслідують злочини й змови в Старому світі, а її лідери — незрівнянні близнюки Алекс і Ален Дюпени!

«Глобал Сек'юріті»

Найславетніша детективна агенція під зірково-смугастим стягом. Її детективи — експерти з технік виживання! Серед найкращих — Патрісія Страйкер та її вірний охоронець — здоровань Ворен.

«Янь-цзінь»

Китайська супертехнологічна агенція. Її штаб розташований у гонконгському хмарочосі Будинок драконів. Серед найкращих курсантів — Джастін Вонг і Сузі Лі, що часто глузують одне з одного..

«Обсервасао»

Бразильська агенція, що розслідує злочинні схеми на території всієї Південної Америки. Її наймолодші й найблисучіші детективи — безперечно, Нестор Сампайо та Лола Муньос.

Пролог.
Надсекретна місія Ларрі Містері

Чотирнадцятирічний Ларрі Містері випірнув на поверхню після чергового занурення у кришталево-чисту воду затоки Лелейві-Біч і подивився на захід. Сонце почало вже хилитися до обрію, забарвлюючи небо в помаранчеві тони, тим часом як теплий вітер надимав парашути для кайтсерфінгу над двома юнаками, які виконували карколомні виверти.

— Якщо це сон, не будить мене, — проказав Ларрі, відкидаючи з очей мокрого чорнявого чуба. — Цілий тиждень сонця, моря й безтурботного відпочинку! Це будуть найкращі канікули в моєму житті!

— Стережись! — пролунало раптом звідкілясь згори.

Один із кайтсерферів ковзнув по воді неподалік від Ларрі, накривши його дощем бризок.

— Агов!.. — хотів був обуритися хлопець. А тоді просто похитав головою і знову пірнув у ласкаві води. Ніщо не могло зіпсувати йому гарного настрою.

Позачергові канікули стали подарунком, який він несподівано отримав три дні тому, 12 червня, коли ще нидів у себе в мансарді на Бейкер-Пелес, у Лондоні. На моніторі комп'ютера з'явилося повідомлення від відомої авіакомпанії, і Ларрі спершу подумав, що це реклама або хакерська витівка. Проте уважно прочитав текст.

Шановний містере Містері, раді повідомити вам, що ви, як наш постійний клієнт, виграли перший приз у щорічному конкурсі «Виграй

канікули своєї мрії!». На вас чекає безкоштовний тижневий тур на трьох осіб із проживанням у найкращому готелі острова Гіло, Гаваї, США. У додатку ви знайдете авіаквитки бізнес-класу на прямий рейс до столиці штату Гонолулу.

Призові канікули? Все це персонально для нього? Зрештою, чом би й ні? Того року він багато подорожував літаками. Агенція «Ай-Інтернешнл» доручала йому нескінченні місії в різних країнах, і він, разом з Агатою, містером Кентом і капосним котиськом Ватсоном, переслідував злочинців по всьому світу. Цілком справедливо, що авіакомпанія вирішила винагородити такого відданого клієнта!

Щойно зрозумівши, що це не жарт і не шахрайство, Ларрі застрибав від радощів, а тоді почав мерщій складати валізи.

Звісно, його неодмінні супутники в усіх службових поїздках на канікули теж поїхали з ним.

Зараз, коли Ларрі плив до берега, вони сиділи на скелястому березі коло води. Містер Кент, мажордом Містері-Хаузу, навіть на пляжі не відмовився від свого бездоганного стилю. Хоча він був в англійському колоніальному костюмі, проте з краваткою-метеликом, а на голові мав елегантне кепі. Ватсон, помахуючи хвостом, зацікавлено спостерігав за рибками, що сновигали туди й сюди під самісінькою поверхнею води. Агата тим часом видивлялася щось крізь окуляр схожого на підзорну трубу великого латунного циліндра на триніжку.

— Не хочеш пірнути? Вода казкова! — озвався Ларрі до кузини, обіпершись на край скелястого берега, щоб відсапатися. — Я знаю, що ти радше воліла б змарнувати цей тиждень у якійсь бібліотеці серед стосів поживклих томів... — додав він жартома. — Але чому б тобі хоч трохи не розважитися?

— Насправді я чудово розважаюся, — відповіла Агата, показуючи на крайнебо. — Телескоп працює бездоганно. Бачиш оту зірку? Це

Арктур, але тубільці цього архіпелагу називають її Хокуле'а, «зіркою радості». Захоплюю, скажи?

— Гм... Якщо ти так вважаєш... — проказав Ларрі, краєм ока спостерігаючи за двома дівчатами, що грали в пляжний теніс. — Закладаюся, цей телескоп — подарунок дядька Амадеуса?

Агата кивнула. Так само, як решта представників клану Містері, дядько Амадеус був дуже особливою особистістю. Крім того, що він був всесвітньо визнаним астрофізиком, у вільний час вивчав астрономію й колекціонував стародавні телескопи. Саме він побудував обсерваторію в мансарді Містері-Хаузу в Лондоні.

— Я хочу бути готовою до великої події 18 червня, — вела дівчинка далі, налаштовуючи лінзи приладу. — Таке буває раз на сімдесят п'ять років. Прогавити це неприпустимо!

Ларрі спантеличено витріщився на кухню.

— Я розповідала тобі дорогою сюди, але, імовірно, ти саме захопився відеогрою, — зіронізувала Агата. — За три дні, рівно опівдні, у цій частині Тихого океану буде видно повне затемнення. Упродовж кількох хвилин Земля, Місяць і Сонце розташуються на одній лінії, і всю землю огорне темрява.

— Добре, що це триватиме лише кілька хвилин! — засміявся Ларрі. — Я хочу скористатися з кожного сонячного променю, щоб як слід засмагнути! Як я тобі вже казав, наступні сім днів не хочу думати ні про що, крім розваг і відпочинку. Мені треба радикально відволіктися від роботи й навчання...

— До речі, сер, — делікатно вклинився в розмову містер Кент, показуючи на спортивну торбу Ларрі, яка лежала на пляжному рушнику, — здається, ваш *айнет* нещодавно дзвонив.

Хлопчина зблід і мерщій видерся на скелястий берег. Як був, мокрий, він ухопив свою торбу і став витягати з неї все підряд. Там був сонцезахисний крем, сандвіч, пара вовняних шкарпеток, які випадково лишилися ще з останньої поїздки до Норвегії, і, звісно, титановий пристрій, що видавали всім учням і агентам «Ай-Інтернешнл». Ларрі почав гарячково гортати вхідні повідомлення, подумки благаючи долю, щоб *UM60*, суворий викладач слідчої практики, не доручив йому якоїсь нової місії.

— Усе гаразд? — поцікавилась Агата.

— На щастя, так, — полегшено зітхнув Ларрі, на зблідлому обличчі якого почав з'являтися рум'янець. — Це лише повідомлення від того дженджика Мелорі.

— Ти маєш на увазі хлопця, з яким ми познайомилися в Нью-Йорку під час останнього детективного конкурсу?

— Так, його. Він навчається в Британській детективній академії, яка конкурує з «Ай-Інтернешнл». Мелорі ж ніколи не пропускає нагоди якось мене зачепити... Ось поглянь, що він написав!

Як минає літо в Лондоні? Я мандрую океаном на супер-яхті своїх батьків. Якби ти знав, як набридли мені ці вечірки й екзотичні острови... Насолоджуйся, будь ласка, замість мене, спекою в безлюдній столиці!

— Якщо Мелорі хотів підкусити мене, цього разу він помилився, — усміхнувся Ларрі.

Він став у гордовиту позу і зробив айнетом селфі на тлі вечірнього сонця.

— Ось моя відповідь Мелорі, — проказав він, швидко набираючи текст на гаджеті:

...за дивовижним збігом обставин, мені теж уже набридли розкішні пляжі, де я розважаюся грою в бадмінтон із засмаглими

красунями. Згодом надішлю тобі листівочку, а тим часом помилуйся цим заходом сонця!

Відповідь від приятеля не забарилася:

Ого, та це ж пляж Лелейві, Гаваї! Я там бував з десятків разів. Ідеальне місце для кайтсерфінгу. До речі, я в цьому виді спорту — справжній ас... Але ти навіть не пробуй, бо ще скалічишся, боронь боже! ☹

Ларрі аж підскочив на місці, побуряковівши з образи й люті.

Під стурбованими поглядами Агати й мажордома він метнувся до ятки, де можна було орендувати парашути й спорядження для кайтсерфінгу.

За десять хвилин юний детектив стояв на березі, споряджений не гірше за професійного спортсмена.

На ньому був жовтий кріпильний пояс (щоправда, на два розмірів більший, ніж треба), а під пахвою він тримав дошку для серфінгу. Від пояса три довжелезні линви тягнулися до парашута, що вже ширяв у височині, метрів за двадцять над головою хлопця.

— Вітер ввечері дме дуже сильно, — пояснював інструктор, молодий гаваець з довгим волоссям і татуйованими руками. — Ти впевнений, що впораєшся?

— Я експерт! — бундючно відповів Ларрі, застібаючи кріпильні замки на дошці. А тоді додав сам до себе: — Якщо цей надутий гиндик уміє, то я тим паче впораюся!

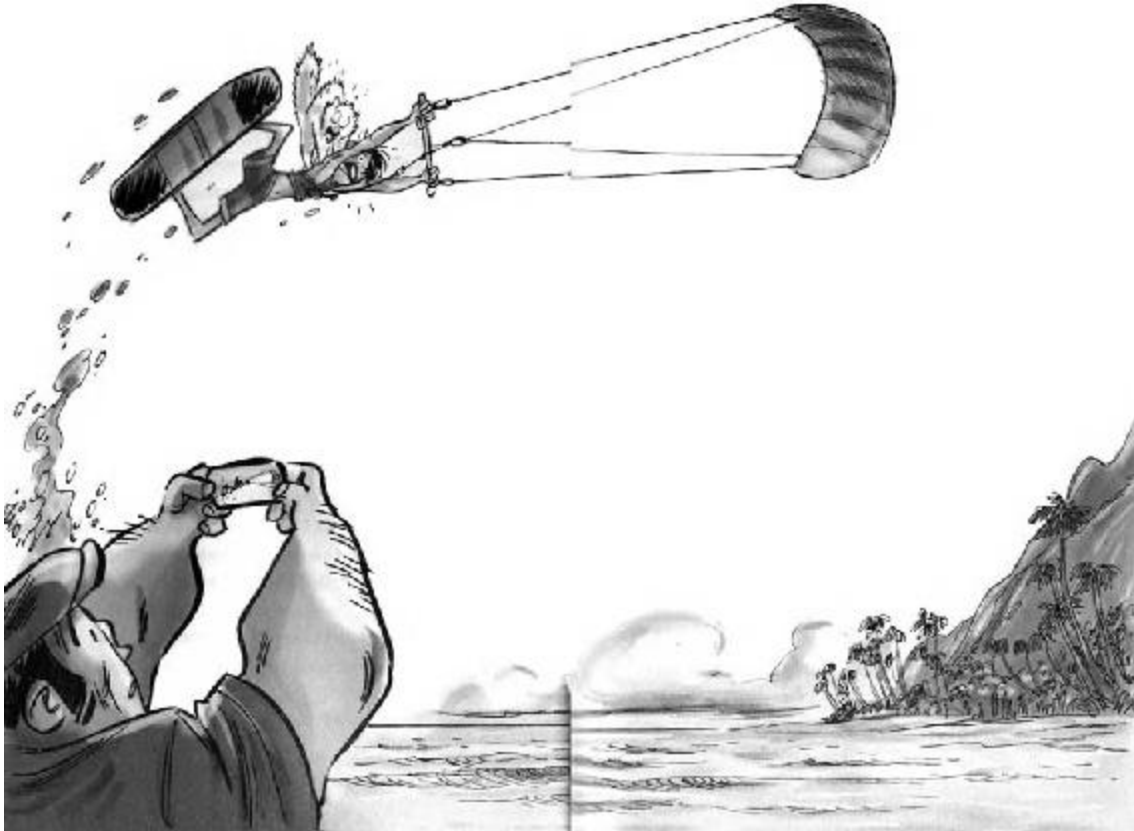
— Не думаю, що це гарна ідея... — озвалася кузина, яка спостерігала за підготовкою Ларрі. — Керувати парашутом для кайтсерфінгу не так просто, я чула...

— Не вір чуткам! — зверхньо відказав Ларрі. — Містере Кенте, ви готові?

Мажордом Містері-Хаузу кивнув і показав Ларрі *айнет*, який видавався мініатюрною іграшкою у великих руках колишнього боксера-важковаговика.

— Тоді вмикайте відео і режим реального часу! — наказав юний детектив упевнено. — Нехай пихатий хвалько Мелорі побачить, що я кращий за нього в усьому, а в серфінгу й поготів!

Могутній повів вітру раптово підхопив парашут, і Ларрі підкинуло в небо, як вилітає корок з пляшки шампанського.

— ЯК НИМ КЕРУВАТИ?! — заволав він перелякано.

— Зігни коліна! Повертай кермо до бакборту!^[1] — гукав інструктор, жестикулюючи.

— А з якого боку тут бакборт?! — запанікував Ларрі, перелякано дивлячись на океан під собою. — Мотузки переплутались, я падаю-ю-ю!

За мить хлопця накрило пінистою хвилею, і він виринув весь у водоростях. Наступна хвиля винесла його на берег, просто до Агати, містера Кента й Ватсона. Дошка майже зупинилася, коли це черговий порив вітру знову різко підхопив парашут, і Ларрі вдруге шугонув у небо.

— Мені привиділося, чи в містера Ларрі є пасажир на борту? — спокійно запитав мажордом, не припиняючи знімати відео.

— За бороду королеви! Та це ж Ват сон! — охнула Агата.

Білий сибірський кіт нажахано шипів, учепившись кігтями в спину хлопця, який вив від болю.

Ще кілька хвилин вони кружляли вздовж берега, на втіху юрмі цікавих, що спостерігали за безкоштовною комедійною виставою.

Врешті-решт парашут зачепився за крону пальми, і Ларрі приземлився на дах кіоску з холодними напоями. Ватсон сидів у нього на голові, вирячивши очі й розпушивши хвіст.

— Ой-ой, — стогнав детектив. — Насправді... мені треба було таки взяти кілька уроків...

Туристи на березі голосно реготали. З гучним сигналом на екрані *айнета* з'явилося нове повідомлення від Мелорі:

Дякую, старий!

Твій виступ перекриє рейтинги найпопулярніших коміків. Не можу дочекатися, щоб поділитися ним з усім світом! ☺

За кілька годин по тому Ларрі досі не міг забути своє фіаско на пляжі.

— Це катастрофа! — бідкався він, невітно дивлячись на екран *айнету*. — Мелорі поширив відео в інтернеті, назвавши його «Божевільний серфер». За три години пост набрав двісті тисяч переглядів. Я став посміховиськом усього світу...

Ларрі сидів з Агатою й містером Кентом у червоному «кадилаку»-кабріолеті, перед велетенським екраном «Камехамехи» — найпопулярнішого на острові кінотеатру просто неба.

Вечір був теплим, голосно стрекотали цикади.

— Головне, що ніхто не постраждав, — усміхнулась Агата, гладячи Ватсона. — Забудь все прикре, отримуй задоволення від фільму. Ти так хотів його подивитися...

Вони приїхали на фільм «Лимонмен проти мутантів-зомбі» — екранізацію одного з улюблених коміксів Ларрі.

— Твоя правда, кузино... — погодився він, ховаючи *айнет* у кишеню куртки. — Я не дозволю тому хвальку отруїти мені найкращі в житті канікули. Фільм має початися за кілька хвилин... Я впевнений, це буде шедевр!

— Не сумніваюся... — кисло посміхнулася Агата.

Кельнерка, вбрана у стилі п'ятдесятих років минулого століття, підійшла до їхнього авто й запропонувала попкорн. Ларрі купив

здоровезне відерце кукурудзяних баранців зі смаком піци й надів JD-окуляри для тривимірного перегляду.

За мить світло згасло, і на екрані з'явився чоловік, який сидів за письмовим столом.

Зображення було чорно-білим, а обличчя чоловіка — розмитим, як у відео, де хочуть приховати особу.

— Мабуть, це трейлер якогось фільму... — промимрив Ларрі.

— Агент *LM14*, я знаю, що ви серед глядачів! — гримнув чоловік на екрані.

Похлинувшись від несподіванки, Ларрі викашляв жменю попкорну в лобове скло. *LM 14* — це його кодове ім'я в агенції! Звідки актор міг би його знати?

— Я зламав комп'ютерну систему кінотеатру, але зв'язок триватиме недовго, — вів тим часом загадковий чоловік на екрані, — тож слухайте уважно, що я вам скажу: я агент *ZZ77*, і нам терміново потрібна ваша допомога!

Ларрі здригнувся, і попкорн з відерця розсипався на сидіння.

З інших машин, припаркованих у «Камехамеха», лунали регіт і свист. Агата запитально подивилася на кузена.

— *ZZ77*... Це безпосередній начальник *UM60*, — прошепотів Ларрі. — Один із керівників «Ай-Інтернешнл». Точніше, він номер три в агенції... Я не уявляю, що йому могло б знадобитися від такого зеленого детектива, як я!

— Ви, мабуть, здивовані, чому я вирішив звернутися до такого новачка, як ви? — мовив чоловік з екрану. — З усіх агентів ви перебуваєте найближче до пункту призначення, а доки туди добереться досвідчений детектив, втратимо багато часу. З огляду на виняткову ситуацію, я змушений довірити вам надсекретне завдання.

— Рівень «AAA»! — вигукнув Ларрі. — Це найскладніші й найнебезпечніші місії. Їх доручають лише суперагентам!

— Інструкції прості, — продовжував агент *ZZ77*. — Зараз я надішлю вам певні географічні координати. Ви маєте дістатися зазначеного пункту і розпочати розслідування. Це все!

— Як... — запнувся юний детектив. — Але... що це означає?

— «Темпус фугіт», як казали латиняни, тобто «час збігає», — урвав чоловік з прихованим обличчям. — Активуйтеся негайно. І

пам'ятайте, це фундаментальне розслідування. Ви не маєте права на помилку!

Зображення на екрані зникло, поступившись місцем вступним титрам «Лимонмен проти мутантів-зомбі». Ларрі спантеличено подивився на Агату й містера Кента.

— Ви теж це бачили? — запитав він. — Це ж мені не приснилося?

Йому відповів треллю *айнет*, і Ларрі, здригнувшись, знову розсипав попкорн з відерця.

На моніторі гаджета блимало повідомлення:

Широта 10.746; довгота 158.400.

— Досить дивно, — розмірковувала Агата. — Якщо пам'ять не зраджує мене, це має бути десь... у відкритому морі.

Пам'ять Агати навряд чи могла б її зрадити.

Як детективна письменниця-початківця, вона регулярно читала великі енциклопедії та скрупульозно нотувала найважливішу інформацію.

Крім того, її батьки були досвідченими науковцями й ерудитами; вони проводили цікаві дослідження на найвіддаленіших і незвіданих атолах.

Не дивно, що Агата знала напам'ять назви й місця розташування майже всіх островів на планеті.

— Ох, ти поцілила в десятку, кузино! — підтвердив Ларрі, переглянувши мапу онлайн. — За цими координатами немає ані смаженої креветки: вони вказують на віддалену точку посеред Тихого океану, між Гаваями та Папеете — столицею Французької Полінезії!

— Може, це просто жарг... — припустив містер Кент, потираючи підборіддя.

— Виключено! — відрубав Ларрі, дедалі більше схвильований. — Керівництво «Ай-Інтернешнл» ніколи не жартує. Я маю вирушити туди негайно, якщо не хочу зруйнувати свою детективну кар'єру!

— Припускаю, що найшвидше дістатися нашого пункту призначення можна гідропланом, — мовив мажордом. — На щастя, я завжди маю із собою посвідчення пілота...

— То чому ми чекаємо? — першим вискочив з кадилака Ларрі. — Рушаймо!

Він помчав, маневруючи зигзагами серед припаркованих машин, у напрямку виїзду. Містер Кент рушив за ним.

Перш ніж піти за ними, Агата притиснула до себе Ватсона.

— Нарешті для нас теж починаються розваги! — прошепотіла вона на вушко котові.

Частина перша.
Ласкаво просимо на Примарний острів

Небо над Тихим океаном сонце почало роззолочувати о шостій ранку. Сталевого кольору поверхня океану здавалась ідеально гладенькою.

Тишу порушувало тільки гурчання старенького жовтого «Пайпера», пошарпаного двомоторного літака.

— Ми впевнені, що ця тарадайка витримає переліт? — занепокоєно спитав Ларрі. — З того, як вона рипить, здається, ніби зараз розвалиться.

— Це ж «ПА-18 Суперкеб», модель дещо старомодна, але надійна, — запевнив його містер Кент, міцно тримаючи штурвал. — У надзвичайних ситуаціях він може сісти просто на воду завдяки «чобіткам», тобто поплавцям, встановленим на фюзеляжі.

— Може, він і надійний, але посувається повільніше за допотопний паровоз... — розчаровано зітхнув Ларрі. — Якщо ми не збільшимо швидкості, я погорів. Мене витурають зі школи!

— Чом би тобі тим часом не спробувати зв'язатися з іншим своїм керівником, наприклад *UM60*? — порадила кузенові Агата. — Може, ти отримав би трохи більше інформації про цю таємничу місю.

— Я навіть подумати не смію про таке! — пирхнув Ларрі. — Пам'ятаєш, що я казав про *ZZ77*? Він — третя людина в агенції «Ай-Інтернешнл»: його накази виконують без обговорення. Крім того, я переконаний, що, прибувши до пункту призначення, ми отримаємо точніші вказівки... Головне зараз — мчати як вітер!

— Боюся, на жаль, нам доведеться трохи затриматися, — зазначив на це мажордом, вказуючи на стіну з чорних хмар, які з'явилися на горизонті.

— Тропічна буря, — визначила Агата. — І, здається, вона суне просто на нас...

— Я рекомендую вам пристебнути ремені безпеки, — наказав пілот, лаштуючись до різкого повороту.

— Ви, може, не помітили, містере Кенте... — вигукнув Ларрі, — але на цьому апараті немає ременів безпеки!

А за кілька хвилин літак уже затягнуло в шторм.

Злива люто тарабанила у скло, і блискавки спалахували навколо кабіни вогняними стрілами.

Несамовиті пориви вітру шарпали «Пайпер», наче паперовий літачок. Щоб не втратити рівноваги, підлітки вчепилися в поручні сидінь.

Раптом пролунав грім такої сили, що завібрували стінки кабіни, і Ларрі відчайдушно заверещав.

— Тримайся, Ларрі, — підбадьорила його Агата. — Містер Кент — досвідчений пілот, я впевнена, він виведе нас з урагану!

— Я знаю... — застогнав Ларрі. — Я кричав, бо твій котисько знову ввігнав мені кігті в спину! Ой, як боляче...

Щоб викараскатися з бурі, знадобилася майже година.

Та коли нарешті «Пайпер» відновив плавний політ за курсом, літак огорнула хмара густого туману. Вони летіли, ніби в молоці.

— Ми вже маємо бути десь у районі нашого пункту призначення, — зауважила Агата за деякий час.

— Хто може перевірити! — пробурмотів Ларрі, дивлячись на екран свого айнету. — Тут немає покриття. Немає зв'язку, немає можливості попросити про допомогу... Коротко кажучи, ми відрізані від світу!

— Проте туман, здається, розсіюється, — зазначив містер Кент.

Підлітки втупилися в ілюмінатор. За якусь мить стіна туману розтанула, і під літаком знову засяяла неозора широчінь океану.

А посеред того нескінченного водного простору з'явився зелений атол близько десяти кілометрів завдовжки, оточений кораловим рифом.

Згори він нагадував великий знак запитання.

— Агато, знаєш, як називається цей острів? — запитав Ларрі.

Та заперечно похитала головою.

— Ні. Хоча острів такої незвичайної форми складно було б забути... — додала вона, сумно всміхнувшись. — Мабуть, я не так уже й добре знаюся на географії, як гадала.

— А якщо це невідоме науці місце? — припустив містер Кент.

Ларрі скептично реготнув.

— Облиште, це неможливо! Ми у двадцять першому сторіччі! Доба *GPS* і супутникових карт... Невідомих островів не лишилося. Шкода, що без зв'язку ми не можемо перевірити...

— Однак дуже висока ймовірність, що острів розташований саме в точці, позначеній координатами, які надав тобі *ZZ77*, — припустила Агата. — Я пропоную приземлитися й дослідити острів.

— Насправді, ми не маємо вибору, — докинув пілот, поглянувши на показники пального. — Ми вже витратили половину бака. Якщо полетимо далі, то не вистачить на зворотну дорогу до Гіло.

Відтак містер Кент почав готуватися до посадки на воду.

За якихось три чверті години «Пайпер» уже погойдувався в бухті біля таємничого острова. Містер Кент відчинив люк і допоміг спуститися Агаті, на плечах якої вмістився Ватсон. Коли дівчинка брела до берега по мілководдю, біля неї пропливла зграйка маленьких морських черепах, привернувши увагу сибірського кота.

— Тут навіть красивіше, ніж у Гіло, — пробурмотіла Агата. — Місце видається по-справжньому незайманим. Може, це природний парк або морський заповідник.

Вона вийшла на пляж — смугу білосніжного піску, за якою здіймався гірський хребет, зарослий пишною тропічною рослинністю.

Сонце вже піднялося високо в синє небо; крім плюскоту хвиль, ніщо не порушувало первозданну тишу острова.

— Казна-що! — нарікав Ларрі, підходячи до кухні. — Тут теж немає зв'язку! Як я тепер маю отримати інструкції від *ZZ77*?

— Ми впораємося, — сказала кухня й почала видиратися стовбуром нахиленої пальми. — Насамперед нам слід зрозуміти, чому «Ай-Інтернешнл» вирядила нас сюди.

Умостившись на верхівці дерева, дівчинка дістала з наплічника телескоп дядька Амадеуса й уважно оглянула територію острова, скориставшись приладом як підзорною трубою.

— Боюсь, я знову помилилася, — зізналась вона. — Насправді острів не такий первозданний, яким видався на перший погляд: тут є сліди людської присутності...

У цю мить Ватсон невдоволено нявкнув.

Великий краб з помаранчевим панциром ухопив його клешнею за хвіст, і кіт став відчайдушно крутитися, намагаючись струсити із себе

нападника.

Ларрі розреготався, а містер Кент кинувся мерщій звільнити бідолашного кота. Коли Ватсон нарешті заспокоївся, мажордом підійшов до пальми, щоб допомогти Агаті спуститися.

— Ви помітили що-небудь незвичайне, міс Агато? — спитав він, простягаючи їй руку.

— Так. Мабуть, ми не єдині відвідувачі на цьому острові, — відповіла дівчинка. — Далі на південь, за цією бухтою, я побачила пришвартовані до берега шлюпку і моторний човен.

— Закладаюсь, вони належать банді злочинців, — заявив Ларрі, вирячивши очі. — Імовірно, це пірати, і острів — їхнє лігво. Може, нас вирядили сюди, щоб полонити їх!

— Навіть у глибині острова є ознаки людської присутності, — звітувала далі Агата. — Я помітила схожі на бункер споруди, замасковані в хащах. Крім того, на верхівці гори стоять великі антени, спрямовані в небо. Вони нагадують супертелескопи, які застосовують для спостереження за найбільш віддаленими небесними тілами.

— Може, я міг би спробувати встановити супутниковий зв'язок за допомогою цих антен, — пожвавішав Ларрі.

— Однак спершу я хотіла б обстежити будівлі в джунглях, — заперечила Агата. — Звідси до них десь зо пів години ходьби. Може, оглянувши їх, ми дізнаємося більше про острів.

Уже за кілька хвилин детективи йшли вузькою стежкою, що зміїлася густим тропічним лісом.

Сонце ледве просочувалося крізь мангрові зарості, у підліску панували сутінки. Червоні й жовті орхідеї цвіли на стовбурах дерев; на гілках галасували барвисті папуги.

Містер Кент, озброївшись мачете, рубав ліани й чагарники: прокладав шлях крізь хащі.

— Нам пощастило, що в кабіні літака був цей мачете, — просторікував Ларрі, — але, на жаль, проти піратів він не допоможе: вони, либонь, озброєні до зубів...

— Ми не знаємо, чи на острові справді є пірати, — заперечила Агата, — це лише твоє припущення.

Наступної миті хащі розступилися, і детективи вийшли на квітучу галявину з невеличким озером із кришталево-чистою, прозорою водою.

На протилежному березі саме стояло кілька газелей, які прийшли сюди на водопій.

— Питна вода! — вигукнув мажордом. — Це, безперечно, добра новина!

— Дуже дивно... — розмірковувала Агата, задумливо потираючи собі носика.

— Що саме, питна вода? — здивувався Ларрі.

— Ні, газелі. Вони, звісно, звичні до спекотного клімату... але зазвичай живуть в африканській савані, а не на тихоокеанських атолах!

— Може, вони втекли із зоопарку острова! — пожартував кузен і засміявся.

— Тут можуть також водитися хижакі... — пропустила Агата повз вуха іронічний коментар кузена. — Нам слід бути напоготові...

Наче на підтвердження її слів, на галявині пролунало грізне ричання.

Ватсон зашипів, газелі нашорошили вуха й блискавично зникли в заростях.

До озера неквапом підійшов великий смугастий звір. Замість напитися води з озера, він повільно підняв голову і зупинив погляд своїх вогнистих очей на прибульцях.

Ларрі зблід і затремтів.

— Бенгальська тигриця, — визначила Агата. — Вони зазвичай живуть в Індії!

— Дякую за інформацію, — відгукнувся Ларрі здушеним голосом. — Є ідеї, як нам уникнути її зубів?

Звір ошкірився і загрозово рикнув.

Тоді містер Кент повільними і впевненими рухами розстебнув і скинув із себе сорочку. Вимахуючи нею, як прапором, він привернув увагу хижака до себе.

— Агов, кице, не відволікайся... Іди-но сюди, — тихо проказав він, коли тигриця почала скрадатися берегом.

— Обережно! — не витримав Ларрі.

Усе сталося в частку секунди. Звір кинувся на містера Кента, проте колишній чемпіон з боксу з грацією тореодора встиг ухилитися

від смертоносного стрибка, і страшний хижак опинився в озері, здійнявши хмару бризок.

— УТІКАЙМО! — гукнув мажордом.

Доки тигриця випливала на берег, детективи шалено мчали лісом навмання, аби лиш чимдалі від небезпеки.

Вони зупинились аж десь за пів години, коли вже були впевнені, що відірвалися від страшного хижака.

— Мені це все здається нічним жахом, — відсапуєчись, проказав Ларрі й знесилено опустився на вкриту мохом брилу. — Спочатку шторм і приводнення, потім лютий звір, який, мабуть, приплив з Індії! Що це, зрештою, за місце, де ми опинилися?

— Єдиний спосіб дізнатися — це згадати, що ми детективи, зібрати дані й проаналізувати їх, — озвалась Агата. — Почнімо з цього місця.

Ларрі здивовано вирячився на неї. У відповідь Агата показала на невеличку будівлю, що стриміла із землі, просто з-під коріння дерев: бетонний куб, схожий на бункер, майже повністю обснований сланкими рослинами.

— Це одна з тих будівель, що ти помітила з пляжу? — здогадався хлопець.

Вона кивнула й підійшла до єдиного входу, перекритого щільним клубком товстих, як мотузки, ліан.

— Нам треба зайти і з'ясувати, як використовують цей бункер, — постановила дівчинка.

— А якщо це пастка? — стривожився Ларрі. — Що буде, як там ховаються пірати? Я туди не піду...

Вдалині розляглося ревіння тигра.

Ларрі підхопився, вихопив мачете в містера Кента з рук і кількома швидкими й точними ударами постинав ліани, відкривши вхід до бункера.

— Швидше, заходимо! — покликав він друзів, ногою штовхнувши двері.

Усередині бункера було темно, але містер Кент увімкнув кишеньковий ліхтарик.

У тісному приміщенні були нагромаджені дерев'яні ящики, зі стелі звисало павутиння.

У кутку стояв маленький столик, на якому лежало кілька поживклих аркушів. Агата підійшла та взяла один з них.

— Це інвентарний список, — визначила вона, щойно глянувши. — Список продуктів. Може, це те, що зберігається в ящиках.

— Точно! — підтвердив Ларрі, зазирнувши в один з них. — Подивіться: консервована квасоля, фрукти в сиропі, галети... вистачить, щоб прогодувати військо. Але термін придатності — 1983 рік! Зрозуміло, що тут давно ніхто не бував...

— Комусь відомий цей символ? — запитав мажордом, показуючи на віко іншого ящика.

Підлітки підійшли ближче.

Промінь ліхтарика висвітлював дивний знак і незрозумілий напис червоною фарбою:

**In umbra restando
crimen pugnare**

— У математиці цим символом позначають нескінченність, — пояснила Агата. — Натомість речення, написане, як видається, латиною, означає щось на кшталт: «Боротися зі злочинністю, залишаючись у тіні». Схоже на гасло... але я ніколи раніше його не зустрічала.

— Ти не повіриш, знайко-всезнайко, але я його зустрічав і абсолютно в курсі! — хвалькувато заявив Ларрі. — Це гасло «Фантома», першої в історії детективної агенції!

Він зробив паузу, гідну театрального актора, а тоді, самовдоволено посміхаючись, повів далі:

— Агенцію «Фантом» заснували наприкінці 1700-х років і вона проіснувала майже два століття! Її агенти були по-справжньому жорсткими, вони переслідували злочинців по всій планеті й трохи нагадували супергероїв сучасних коміксів. Однак, якщо я не

помиляюся, агенція змушена була самоліквідуватися в 1979 році. Вона вже не могла протистояти конкуренції: методи застаріли...

— А ти не знаєш, чи мав агенція «Фантом» таємні бази? — спитала Агата. — Може, їхні агенти переховувалися на цьому острові...

Ларрі скривився.

— Гм... ні... я не пам'ятаю, — зізнався він, почервонівши. — На іспитах з історії детективної справи я завжди мав низькі оцінки... — Ой! — зойкнув Ларрі за мить, потираючи собі щиколотку. — Що, в біса, коїться сьогодні з твоїм Ватсоном?

Кіт знову увігнав кігті хлопцеві в ногу, а тепер витріщився на вхід до бункера, де, проти денного світла, виділялася скелетоподібна постать чоловіка з довгим скуповдженим волоссям.

Ларрі знову зойкнув — цього разу зі страху. Таємничий худорлявець дременув навітки.

— Хапаймо його! — заволав юний детектив, кидаючись за незнайомцем до виходу.

За мить детективи вже бігли крутою вузькою стежкою в глибокі джунглі.

— Я впевнений, він побіг у цей бік! — сказав, засапавшись, Ларрі.
— Краще зупинімося й пошукаймо сліди, — пропонувала на бігу Агата.

— Повір мені, він майже в нас у руках! — наполягав її кузен.

У цей момент з-за кущів показався якийсь хлопець, і Ларрі з розбігу налетів на нього. Обоє втратили рівновагу і покотилися схилом, здійнявши хмару з листя і галузок.

Агата й містер Кент перезирнулися і наддали ходу.

За кілька секунд вони знайшли-таки юного детектива на дні в'язки, поруч із хлопцем, на якого Ларрі наштовхнувся і збив з ніг.

— Ларрі, з тобою все гаразд? — спитала Агата, спускаючись до нього.

— Ох... думаю, що так, — застогнав хлопець. — Ти бачила? Я впіймав скелетуру!

— Він не схожий на людину, яка шпигувала за нами в бункері... — заперечив містер Кент.

Невідомий саме витирав бруд з обличчя й обтрушувався.

— Мелорі? — пробелькотів Ларрі, нарешті впізнавши приятеля.
— Що ти тут робиш?

— Що за безглузде запитання! — буркнув той, відкидаючи білявого чуба з очей. — Я проваджу надсекретне розслідування для Британської детективної академії. Скажи краще, що тут робите ви?

Частина друга.
Збіговисько детективів

Ларрі здивовано протер очі, не вірячи, що справді бачить перед собою Мелорі.

— Ти ж писав, що в круїзі! — обурено дорікнув він приятелеві.

— Я справді був, — підтвердив Мелорі. — Ми перетинали Тихий океан. А потім я отримав повідомлення від керівника Британської детективної академії, який надав мені координати цього місця і попросив провести розслідування. На жаль, зв'язок тепер перерваний, і...

— Цікаво... — долучилась до розмови Агата. — Те саме сталося з Ларрі.

— Ради знову тебе побачити, — усміхнулася їй Мелорі. — Восанне ми, здається, спілкувалися на квесті за Кубок Холмса в Нью-Йорку...

— Як ти взагалі сюди дістався? — не міг отямитися спантеличений Ларрі.

— На рятувальній шлюпці з яхти батьків, — відповів учень детективної академії. — До речі, сам, як бачиш. Мені п'ятнадцять^[2], тож я не потребую допомоги кухні та її мажордома, щоб розслідувати злочин!

— Це серйозна помилка, *мон ами*^[3], — пролунав голос із французьким акцентом.

— Поєднання сил у розслідуванні подвоює шанси на успіх! — додав інший, але дуже схожий голос.

Із заростей вийшли двоє хлопчаків — дуже світлошкірих і дуже білявих. Якби не круглі окуляри на носі одного з них, їх навряд чи можна було б відрізнити.

— Ні, очам своїм не вірю, — пробурмотів Ларрі. — Це ж...

— ...близнюки Дюпени з найславетнішої французької детективної агенції «Паспарту», — впізнала їх Агата. — Адже ви теж були в Нью-Йорку?

— Саме так, *ма шер*^[4], — кивнув хлопчина в окулярах. — Я Алекс...

— А я Ален, — злегка вклонився його близнюк. — Вибачте, але ми були поруч і мимоволі почули вашу розмову. Очевидно, нас усіх сюди закинули за дуже схожих обставин. Ми були в Полінезії, з певною місією...

— ...коли терміновий дзвінок з верхніх щаблів агенції «Паспарту» перенаправив нас на цей таємничий острів, — завершив замість нього Алекс.

— Я вже нічого не розумію, — сказав Ларрі, поправляючи чуба.

У небі раптом почулося гудіння мотора. Наче за командою, всі детективи одночасно подивилися вгору й побачили літак, що летів якраз над ними.

Через якусь хвилю у височині вони помітили дві цятки, що, повільно спускаючись, виявилися двома парашутистами. Невдовзі можна було вже розрізнити навіть зірки й смуги американського прапора на парашутах.

— Вони спускаються на пляж, — визначив Мелорі. — Як щодо того, щоб привітати новоприбулих? Закладаюся, я знаю, хто вони...

Не чекаючи на відповідь, він перший кинувся в джунглі.

— Гей, чекай лишень! — гукнув Ларрі, біжучи за приятелем. — Я теж іду...

— Ясна річ: ти сподіваєшся роздобути парашут, щоб зайнятися кайтсерфінгом! — на бігу розреготався Мелорі. — До речі, коли я востаннє перевіряв, «Божевільний серфер» мав півмільйона переглядів! Завдяки мені ти став зіркою!

Ларрі густо почервонів і різко зупинився, пропускаючи вперед колег, а тоді поплентався останнім, похнюплений, не промовляючи більше ні слова.

Коли вони дійшли до пляжу, сонце стояло високо в небі. Дівчина років чотирнадцяти, із заплетеним у довгу косу волоссям, складала великий парашут.

— Я правильно здогадався! — вигукнув Мелорі, наближаючись. — Патрісія Страйкер на прізвисько Ураган, детектив номер один «Глобал Сек'юріті», найславетнішої детективної агенції США!

Дівчина обернулася і якусь мить дивилася на групу геть ошелешено. Тоді, раптом широко розкинувши руки, підбігла до Ларрі.

— Приємно знову тебе побачити! — вигукнула вона, стискаючи його в палких обіймах. — Нагадую, до речі, що ти винен мені вечерю... Однак... що це все означає? Традиційна зустріч молодих детективів?

— На...к... на кшталт того, — промимрив Ларрі, делікатно вивільняючись, щоб не бути задушеним.

З лісу вийшов Ворен, охоронець дівчини: здоровило з поголеною головою. Якщо не брати до уваги різницю американського й англійського стилів, він був дуже схожий на містера Кента.

— Міс Патті, периметр безпечний, можемо отаборитися, — поділовому оголосив він.

Помітивши решту детективів, здоровань додав:

— Бачу, ми тут не самі? Я вважав, що наша місія надсекретна...

— Ми всі так думали, Ворене! — відгукнувся дівчачий голос. — Проте, видається, на цьому безлюдному острові посеред океану більш людно, ніж у центрі Пекіна в годину пік!

З глибини пляжу наближалась іще одна пара.

— Сузі Лі та Джастін Вонг! — вигукнув Мелорі. — Китайські детективні аси!

Джастін був вічно насупленим чотирнадцятирічним підлітком атлетичної статури. Сьогодні на ньому був яскраво-жовтий комбінезон. Сузі, жвава дівчина, завжди була приязна й весела. Її пряме чорне волосся було коротко підстрижене під каре, а на широкому поясі висіли різні технологічні дрібнички.

— Як приємно знову вас бачити! — вигукнула дівчина, підбігаючи до Мелорі й обіймаючи його.

— Яка фамільярність! — присадив її насуплений супутник. — На забувай, що ми представляємо «Янь-цзінь», найповажнішу детективну агенцію азійського континенту!

— Ти такий нудний! — показала йому язика Сузі.

— Ви щойно прибули, а вже починаєте сперечатися! — усміхнувся Мелорі. — Пропоную натомість обміркувати деякі важливі питання. Очевидно, наше начальство вирішило зібрати всіх учасників квесту за Кубок Холмса. Тепер ми в повному складі!

— Насправді однієї команди бракує, — виправила його Агата. — У Нью-Йорку були ще двоє бразильців з південноамериканської агенції «Обсервасао».

— Нестор Сампайо та Лола Муньос, — кивнула Сузі. — Власне, вони теж прибули. Сьогодні вранці, обстежуючи ліс, ми надібали їхній табір. Там були їхні наплічники з документами, але намет виявився порожнім.

— А куди вони самі поділися? — хором запитали близнюки Дюпени.

— Не уявляю... — стелула плечима Сузі. — Ми всюди шукали, але їх наче лизень злизав...

— Може, нам теж: слід навідатися до їхнього табору, щоб переконатися, що ви нічого не прогавили... — запропонувала Агата. — Можете показати нам шлях?

— Безперечно! — погодилася Сузі.

— Я теж іду, — заявив Мелорі.

— Гарзд, але решта ані руш звідси, — авторитетно постановила Патті.

Детективи насупилися на неї.

— До темряви залишилося кілька годин, — пояснила дівчинка, показуючи на сонце, яке вже проминуло zenit і хилилося до заходу. — Ви думали, хто зведе табір, розпалить багаття й приготує їжу?

Групою пробіг непевний гомін.

— Кхгм... насправді ні, — зізнався Ларрі.

— Вам пощастило, — відповіла Патті самовдоволено, — бо трапилося так, що ми з Вореном експерти з виживання в екстремальних умовах: за кілька годин ми створимо базовий табір із усіма вигодами. Але нам потрібна допомога. Тому близнюки з «Паспарту», Сузі й Джастін залишаться з нами. Усі згодні?

Детективи погодилися.

Незабаром Агата, Ларрі, містер Кент, Ватсон і Мелорі покинули пляж.

Керуючись вказівками, отриманими від детективів «Янь-цзіня», вони йшли не зупиняючись майже дві години, доки, нарешті, прибули на місце. Табір бразильських детективів був не чим іншим, як простим наметом, встановленим біля підніжжя скелі. Навколо були розкидані мотузки, кілочки, таке й сяке туристичне спорядження. Неподалік було й згасле багаття.

— Вони, мабуть, прибули вчора, — зробив висновок Мелорі, оглядаючи попіл. — А потім, з якоїсь таємничої причини, поспіхом пішли геть.

— Може, вони втікали від тигриці? — припустив Ларрі. — Або від якоїсь іще більшої небезпеки...

— Нестор має звичку записувати свої нотатки на маленький диктофон, — пригадав учень Британської детективної академії. — Якби нам пощастило знайти цей гаджет, може, ми зрозуміли б, що сталося!

Тим часом Агата зазирнула до намету.

Всередині були тільки дві розкладайки й протимоскітна лампа.

Ватсон обнюхав спальні мішки і незабаром повернувся до хазяйки, стискаючи в зубах аркуш паперу.

— Молодчага, котику, ти знайшов підказку! — вигукнула дівчинка, беручи в нього знахідку.

Це була дуже стара на вигляд мапа острова у формі знаку запитання.

— Видається, що це місце таки має свою географічну назву, — продемонструвала Агата знахідку Ларрі й Мелорі, які якраз підійшли. — А саме — Примарний острів. На мапі також є логотип агенції «Фантом».

— Тут позначено кілька ключових точок на острові... — зазначив Ларрі. — Антени на верхівці гори, запаси харчів... А це що?

Він показав пальцем на червоний кружечок з підписом: **ATENÇÃO! ARMADILHAS!**

— Португальською це означає: «Увага! Пастки!», — пояснив Мелорі. — Це могли написати Нестор чи Лола!

— Може, нам слід оглянути територію, окреслену цим червоним кружечком, — розмірковувала Агата.

— О ні! Місце, де самі пастки?! — охнув Ларрі. — Мені така ідея не подобається!

— Не подобається боягузові! — висміяв його Мелорі.

— Я все ж таки пропоную виступати вранці, — втрутився містер Кент. — Місцевість розташована на іншому боці острова — ми не встигнемо до заходу сонця, а пересуватися в джунглях уночі надто ризиковано. Зараз краще повернімося до решти колег.

Того вечора всі молоді детективи вечеряли разом у базовому таборі на пляжі.

Патті Страйкер дотримала свого слова: за кілька годин вона змайструвала кілька куренів, розпалила велетенське багаття і навіть встигла наловити риби за допомогою саморобних списів — загострених кілків.

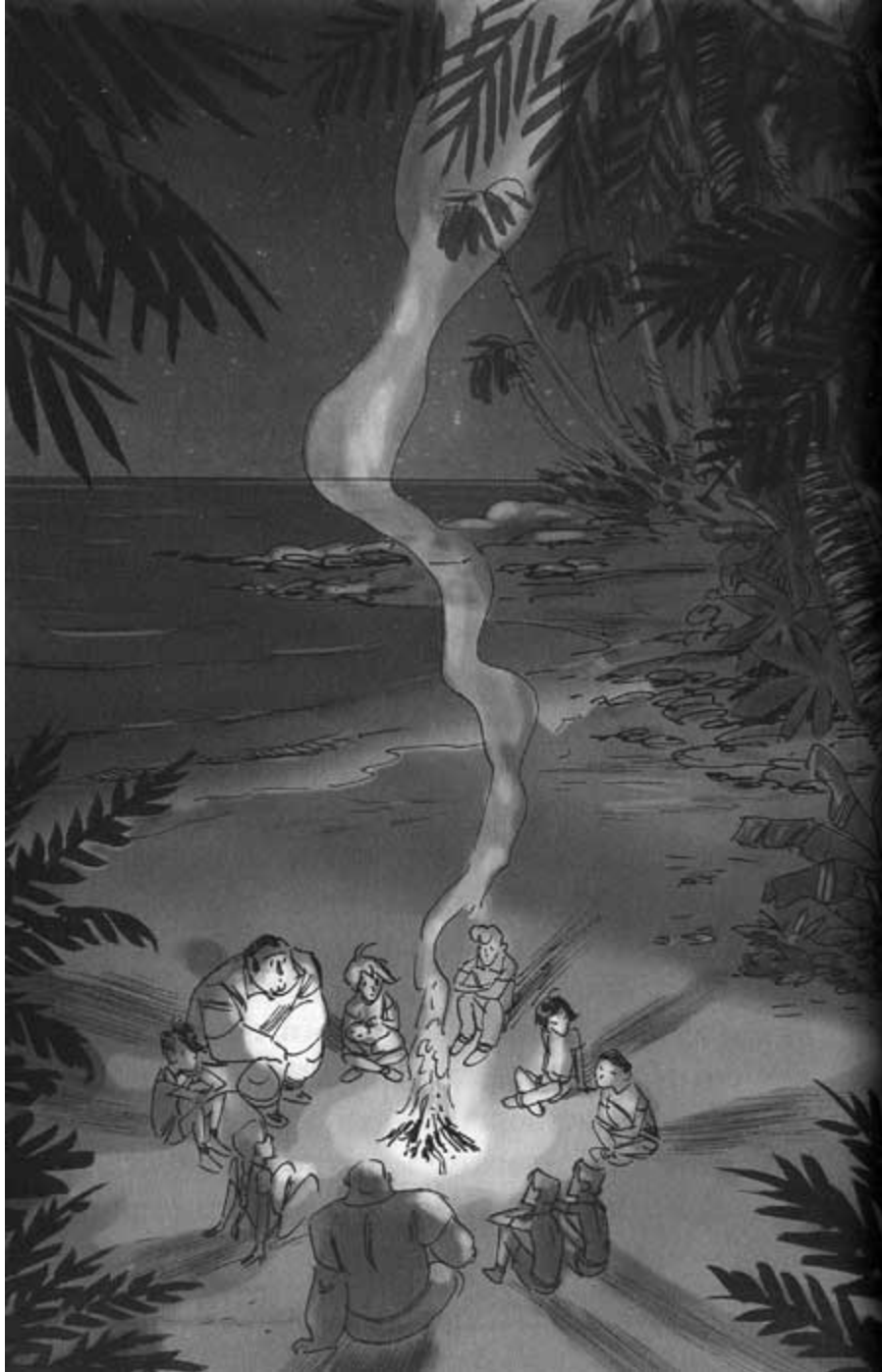
— Ось, — подавала вона своїм супутникам соковиті тушки на шампурах. — Смажена риба по-воренівськи: маринована в соці лайма та приготовлена в кокосовому молоці. Ви будете в захваті!

Окрім риби, підлітки поділилися одне з одним своїми припасами: галетами й консервами. Дюпени пригостили всіх ароматними французькими сирами.

— Ми ніколи не вирушаємо в місію без запасів сиру, — пояснили близнюки.

Вечеря минула в безтурботній атмосфері.

Детективи довго сиділи біля тріскотливого багаття, слухаючи плескіт хвиль і милуючись оксамитово-синім небом, на якому сяяли яскраві, як сполохи вогнища, зорі.

На кілька годин вони забули про таємниці острова й не зважали на зловісне шипіння й тривожний шелест, що долинали з джунглів.

— Підбиймо підсумки, — озвалась нарешті Патті, помітивши, що дехто з юних детективів починає позіхати. — Що ми з'ясували?

— Нас сюди несподівано викликали боси наших агенцій, — резюмувала Сузі. — Але нам ніхто чітко не пояснив, що маємо робити,

коли прибудемо на острів.

— Ви що, справді досі не розкумекали? — посміхнувся Мелорі, і всі присутні з інтересом подивилися на нього. — Це так очевидно! Ми на черговому детективному конкурсі! Переможницею стане агенція, що розкриє, яку таємницю приховує острів. Мабуть, бразильці вже вибули з гри... Тим краще — цього разу перемога буде моєю!

— Правильно! А я про це й не подумала! — вигукнула Патті, ударивши кулаком у пісок. — Отже, відзавтра ми знову будемо суперниками, і кожна команда проводитиме розслідування окремо.

Після цього вона витягнула з наплічника металевий предмет і кинула його Ларрі.

Хлопець зблід.

— Це... пістолет?

— Це одноразова ракетниця, — посміхнулася американка. — У мене є по одній для кожної команди. Якщо хтось постраждає або вскочить у халепу, то зможе повідомити про це решті. Що, гарна ідея?

— Чудова! — відповів Мелорі. — Але зараз уже пізня година. Всім на добраніч!

— Зачекайте! — втрутилася раптом Агата, яка досі замислено блукала біля багаття. — Вибачай, Мелорі, але мене твоя теорія не переконала. Якби це була просто гра, начальство попередило б вас, як минулого разу. А натомість ситуація доволі дивна...

Агата розмашистим жестом показала на навколишній краєвид.

— Ми перебуваємо на невідомому острові, якого немає на мапах, — повела вона далі. — Ми знайшли тут деякі сліди, пов'язані зі славетною агенцією «Фантом».

— Гаразд, — перебив її Мелорі, — може, колись острів належав агенції... Але я не думаю, що нам варто на цьому зациклюватися. Ми всі знаємо, що «Фантом» самоліквідувався ще в 1979 році.

— За офіційною версією, так, — похмуро зауважив Джастін. — А за іншою, неофіційною і доволі зловісною, «Фантом», як дехто гадає, перетворився на злочинну агенцію, яка задіяна в нелегальній торгівлі!

Запала напружена тиша.

— Що, коли хтось влаштував нам пастку? Хтось, хто хоче помститися нашим агенціям... — порушив зловісну тишу Ален Дюпен.

— Може, це влаштувала «Обсервасао», — підхопив його брат-близнюк, — єдина агенція, представники якої уникають зустрічі...

— Не забувайте чоловіка, який шпигував за нами, коли ми були в бункері, — нагадала Агата. — Ми не самі на острові: у лісі є хтось, хто стежить за нами. Нам треба засувати, хто це, і шукати інші підказки.

Усі, крім Мелорі, задумливо схилили голови, а той звівся на ноги і, позіхнувши, попрямував до свого куреня.

— Робіть, як самі знаєте, — зітхнув він. — А я однаково переконаний, що це змагання, влаштоване нашими босами. Завтра я вирушаю на світанку і до вечора доведу вам, що мав слухність!

— Я так само думаю, що це змагання, — твердо заявила Патті. — Тому ми з Вореном теж діятимемо самі. Найперше ми завтра вранці видеремося на вершину гори, щоб перевірити, що це за антени. Може, так ми зможемо налагодити контакт із світом.

— Чудова ідея, — кивнув Алекс. — Я теж вважаю, що практичніше розділитися на невеликі групи.

— Так ми зможемо оглянути більшу територію, — підхопив Ален. Одне по одному детективи почали розходитися по куренях.

Біля багаття залишилися лише Ларрі, Агата, містер Кент і детективи з «Янь-цзіня».

— Я згодна з Агатою, — заявила Сузі, оглядаючи свій макіяж: у маленьке дзеркальце. — Наша сила в єдності. Завтра я хочу обстежити район, який бразильські детективи обвели на своїй мапі. Хтось іде зі мною?

— Я, — відповів Джастін, виливаючи трохи води на жарини, які ще тліли в багатті. — Я точно не залишу тебе одну, знаючи, якого лиха ти здатна накоїти...

— Я здатна впоратися і без тебе... Насправді це ти завжди вчиняєш безлад! — огризнулася Сузі.

— Ми підемо всі разом, — коротко постановив містер Кент. — Але зараз треба вкладатися. День був довгий і виснажливий.

На світанку наступного дня об'єднана група у складі «Ай-Інтернешнл» і «Янь-цзінь» виступила в похід. Вони кілька годин пробиралися джунглями, й таки дісталися підніжжя гірського хребта.

— Ну ось, ми в місці, вказаному на мапі, — сказав Ларрі.

Детективи побачили комплекс старих бетонних будівель, схожих на ангари. Злітна смуга для невеликих літаків тепер майже повністю заросла.

— Ти не помилився, любий кузене, — вигукнула Агата, показуючи на старий здичавілий парк з рядами великих іржавих кліток, — не знати навіщо, але тут колись існував зоопарк. Ось звідки взялися газелі й тигриця!

Територія була огорожена парканом.

Детективи проігнорували знак із символом «Фантома», який забороняв вхід стороннім особам, і по черзі пролізли крізь отвір в огорожі. Вони перетнули просторий двір і опинилися перед широко відчиненими дверима головної будівлі.

— Я думаю, що ми на колишній базі «Фантома», — сказав Ларрі.
— Мені це місце геть не подобається, — пробурмотіла Сузі.
— Типова боягузка, — присоромив її Джастін. — Що тебе лякає?
Дівчина показала на дах віддаленої будівлі.
— Там сонячні батареї. І вони, здається, працюють. Може, базою досі користуються.

— Відповідно до позначки, яку зробили на своїй мапі Нестор і Лола, тут можуть бути пастки, — нагадав Ларрі. — Не забуваймо про обачність! Адже...

Цієї миті Джастін кинувся на нього.

— Стережись, — гукнув він, поваливши Ларрі на землю і відкотившись з ним вбік.

— Ти здурів?! — обурився детектив «Ай-Інтернешнл», намагаючись підвестися.

Джастін мовчки показав пальцем у бік люка, який відчинився саме там, де мить тому стояв Ларрі.

Одразу після цього почулася сирена сигналізації, а перед входом у головну будівлю почали опускатися сталеві ґрати.

**Частина третя.
Версія ілюзійніста**

Містер Кент метнувся до входу і, підставивши плече під сталеві ґрати, зупинив їх.

— Мерщій, заходьте! — прокректав він, побуряковівши від напруги.

Одне по одному детективи хутко прослизнули в будівлю. Останнім проскочив Ларрі, зашпортавшись за поріг і беркицнувшись усередину за мить до того, як мажордом відпустив ставню. Вона важко грюкнула і приміщення занурилось у цілковитий морок.

— Ох... це була погана ідея — заскочити сюди, — нарікав Ларрі, підводячись у темряві. — Я не бачу інших виходів. Ми практично вже в пастці!

Вони перебували у якійсь великій кімнаті, майже без меблів, крім кількох запилжених робочих столів. Єдиним джерелом зеленкуватого світла був монітор комп'ютера. Сузі й Ларрі, двоє знавців комп'ютерних технологій, підійшли до машинерії, щоб прочитати текст, що блимав на екрані.

— Саме так, як я передбачала, — прошепотіла Сузі. — Примарний острів контролюється за допомогою комп'ютерної системи. Вона видається доволі старою, але досі активна.

— Техніка працює на сонячній енергії, — розмірковував Ларрі. — Той, хто створював цю програму, мав бути справжнім генієм — за часів «Фантома» комп'ютери були ще великими обчислювальними машинами!

— Попросимо його представитись, — запропонувала Сузі й дуже швидко набрала кілька рядків коду. На екрані з'явився напис:

Я підрозділ JCN-7000.

*Мене запрограмували в 1964 році
комп'ютерні фахівці агенції «Фантом».*

*Моє завдання — захищати острів від
зловмисників і ворожих агентів.*

— Суто між нами, шановний JCN-7000, — посміхнувся Ларрі. — Я зумію тебе переконати, щоб ти вивів нас звідси!

Він енергійно взявся до роботи, проте незабаром став роздратовано сопіти. Щоразу, коли хлопець натискав клавішу *Enter* на клавіатурі, машина невблаганно відповідала:

Вибачте.

Ви не агент «Фантома».

*Я не можу виконувати
накази сторонніх осіб.*

— Як прикро! — бурмотів Ларрі. — Якби працював *айнет*, я б у лічені хвилини перепрограмував би цей брукт... А так нічого не вдіяти... Хіба що ми знайдемо центральний блок — електронний мозок системи!

— Боюсь, його добре заховали десь на острові... — зітхнула Сузі.

— Пошукаймо в цій будівлі! — запропонував містер Кент.

— Тут лише старі столи, — прохрипів Джастін. — Люди «Фантома» повиносили звідси геть усе... Ми не знайдемо нічого вартого уваги.

— Ти помиляєшся! — вигукнула Агата, яка саме оглядала комірчину. — Ватсон щойно знайшов дещо цікаве!

Коли решта детективів підійшли до неї, дівчинка показала їм іржаву шафу для файлів і вкриту пилом папку, на якій чорним маркером хтось написав: «СУПЕРСЕКРЕТНО».

— Судячи з усього, першим, хто ступив на острів, був Філеас Фантом, дослідник і засновник однойменної детективної агенції, — пояснила дівчинка, швидко переглядаючи сторінки машинопису. — Це був 1779 рік. Замість того щоб поділитися відкриттям зі світом, Фантом вирішив зберегти його в таємниці й перетворив острів на штаб-квартиру агенції!

— Його девізом було «Боротися зі злочинністю, залишаючись в тіні», — пригадала Сузі. — Зрозуміло, чому базу агенції він влаштував на невідомому атолі...

— Згодом «Фантом» укладав конфіденційні угоди з деякими урядами, щоб зберегти в таємниці існування острова, — вела далі Агата. — Агенція зуміла переконати авіакомпанії прокладати їхні маршрути подалі від цього місця в океані.

— Мене це геть не дивує... — зазначив Джастін. — Агенція на той час була дуже впливовою.

— Але це ще не все, — продовжувала Агата. — Згодом люди «Фантома» встановили оті велетенські антени на горі, щоб обдурити супутники й системи *GPS*. Вони створюють особливий бар'єр.

— Геніально, — прокоментувала Сузі. — Щось іще?

— Тільки примітка про те, що агент, який розробляв систему оборони острова, мав кодове ім'я «Ілюзіоніст», — завершила Агата й поклатла папку на місце, до картотеки.

— Подивіться лишень! — вигукнув Ларрі, спрямувавши промінь свого ліхтарика на сліди двох пар ніг на загорошеній підлозі. — Тут є сліди!

Агата нахилилася, щоб ліпше роздивитися їх.

— Судячи з розміру, вони можуть належати двом підліткам нашого віку, — зробила вона висновок.

— Нестор Сампайо і Лола Муньос... — здогадався її кузен. — Вони потрапили сюди раніше за нас і... хтозна, чи зуміли звідси вибратися!

Ідучи за слідами, група проминула анфіладу порожніх кімнат і нарешті зупинилася перед броньованими дверима з обертовим важелем і серією замків.

— Переконана, за цими дверима приховано щось важливе... — почала Сузі.

— Агато, здається, твій кіт знайшов іще одну підказку! — перебив їй Джастін.

Агата підійшла до Ватсона, який зацікавлено оглядав невеличкий прямокутний предмет на підлозі.

— Диктофон! — нахилилась Агата, щоб підняти його. — Пам'ятаєте, Мелорі казав, що Нестор записує нотатки на диктофон? Це може бути його...

Раптом почулося клацання і гудіння. Всі обернулися до Ларрі, який спробував обернути важіль на броньованих дверях. За мить увімкнувся монітор іншого комп'ютера. На екрані з'явилося повідомлення:

*Вибачте, я вас не впізнав.
Негайно введіть пароль,
інакше я ввімкну систему захисту!
10... 9... 8...*

— Навіщо ти чіпав?! — гримнув Джастін. — Ти активував чергову пастку!

— Я... я хотів спробувати, чи не відчиниться! — пробелькотів Ларрі.

Сузі кинулася до клавіатури комп'ютера.

— Пароль з дванадцяти знаків, — скрушно зітхнула дівчина. — Ми не зможемо підібрати його вчасно. Треба просто втікати!

Наступної миті розлігся гуркіт і опускна металева ставня заблокувала двері, через які вони ввійшли. Тоді вони почули підозріле шипіння. На екрані комп'ютера з'явилося чергове повідомлення:

Активована подача снодійного газу.

Джастін спробував на міцність броньовану ставню, вдаривши в неї плечем:

— Її не зрушиш! — зробив він висновок. — Що тепер робитимемо?

— Гм... затамуємо подих, щоб не вдихати газ? — запропонував Ларрі.

Агата почухала собі носика, як робила завжди, намагаючись зосередитися.

— Поміркуймо, — сказала вона. — Якщо є система, що наповнює приміщення газом, має бути також: система очищення: нам треба шукати вентиляційний отвір або щось на кшталт нього!

Детективи оглядали стіни, світлячи собі ліхтариками, аж нарешті один з променів освітив решітку під стелею.

— Ось маршрут утечі! — підбадьорилася Сузі.

— Містере Кенте, можете послужити мені за трамплін? — попросив Джастін.

Дворецький розташувався під вентиляційним отвором.

Спритний, як кіт, Джастін видерся йому на плечі та штовхнув ліктем решітку.

— Звідси труба веде назовні, — вигукнув він. — Підходьте, я допомагатиму вам вилізти!

Одне по одному детективи прослизнули в тунель.

Мажордом поліз у трубу останнім, але через свої солідні габарити застряг у проході.

— Залиште мене тут, — приречено зітхнув він. — Прохід затісний, я не пропхаюсь!

— Містере Кенте, не верзійте дурниць! — вигукнув Ларрі, ухопивши його за руку. — Ви подужаєте!

Джастін ухопив мажордома за другу руку, і хлопці разом щосили потягнули його.

Спершу почулося рипіння, а потім гучний виляск: «Хлоп!», — і тіло мажордома вистрелило з вузької труби, як ракета, вибивши з неї обох хлопців. Вони вилетіли надвір і приземлилися біля ніг решти детективів.

— Ох... вибачте, будь ласка, — зітхнув містер Кент, допомагаючи підвестися Джастіну й Ларрі.

Отже, група повернулася до вихідного пункту свого розслідування. Вони знову стояли на подвір'ї покинутої секретної бази під палючим сонцем. Тепер головна будівля була недоступна, а після короткого огляду інших будівель вони з'ясували, що ті теж заблоковані й недоступні. Детективи вирішили повернутися в табір на пляжі.

— Вибачайте, — каюся Ларрі дорогою. — Я припустився дилетантської помилки... Якби я випадково не активував систему захисту, може, ми могли б дізнатися, що було за тими дверима!

— Що сталося, те сталося, — поклала йому руку на плече Сузі. — Головне, ми досі всі живі й здорові. Тепер нам треба знайти решту і поділитися тим, що ми з'ясували.

— А тим часом послухаємо запис на диктофоні! — запропонувала Агата.

Вона дістала маленький пристрій і натиснула клавішу відтворення.

«Ми прибули на острів і влаштували табір. Досі немає пояснень щодо суті секретної місії, яку маємо виконати».

— Це голос Нестора, — підтвердив Ларрі. — Є наступні нотатки? Агата знову натиснула клавішу відтворення.

«Ми знайшли хатину. Там мешкає дивний чолов'яга, — пролунала наступна голосова нотатка. — Гадаю, він — єдиний мешканець острова. Він може дати нам цінну інформацію. Шкода, що йому трохи бракує клепки!»

— Це той здохляк, що шпигував за нами вчора! — підбадьорився Ларрі. — Агенти «Обсервасао» виявили його схованку.. Але як нам дізнатися, де вона?

У відповідь Агата розгорнула на землі мапу Примарного острова.

— На записі було чути плюскіт води, — розмірковувала Агата, а тоді впевнено показала місце на мапі. — Ось тут єдина річка на острові!

— Ми дістанемося туди десь за дві години, — прикинув містер Кент.

— Спершу дослухаємо нотатки, — запропонувала Агата. — Останнє повідомлення.

Цього разу голос бразильця був тихим і відчутно тремтів:

«Ми перебуваємо на оперативній базі „Фантома“. Ми розгадали таємницю: незабаром острів буде знищений! Є лише один спосіб запобігти катастрофі... Ми з Лолою маємо діяти, доки не пізно».

— Катастрофа? — стривожено повторила Сузі. — Що він мав на увазі?

— Важко сказати... — відповіла Агата. — Спробуймо розв'язувати проблеми одна по одній. Насамперед пропоную допитати таємничого острів'янина й зібрати всю можливу інформацію.

Решта кивнули на знак згоди.

Чергова тривала прогулянка непролазними хащами джунглів привела їх до єдиної річки, позначеної на мапі острова. Вони рушили за її течією і незабаром помітили невеличку хижу, складену із стовбурів дерев і пальмового листя.

Перед цією хатиною серед вигнутих антен, іржавих холодильників, поламаних телевізорів та іншого технічного мотлоху бродило троє людей.

— Та це ж Дюпени і наш незнайомець! — вигукнув Ларрі.

Французи-близнюки обернулись і почали махати руками.

— Ола-ла! Ви теж тут? — зрадів Алекс.

— Підходьте і побачите, з ким ми зустрілися! — додав Ален.

Підійшовши ближче до цього звалища брухту, Агата й Ларрі впізнали скелетоподібну особу з довгим скуповдженим волоссям, яку вони бачили напередодні біля бункера.

До чорного засмаглий, він був убраний у лахміття, як моряк, що врятувався з потонулого судна й прожив багато років робінзоном у дикій природі.

— То він не дуже небезпечний? — запитав Ларрі пошепки, щоб його не почув незнайомець.

— Ні, — усміхнувся Алекс. — Він тільки дуже голодний. Умить з'їв увесь сир, яким ми його почастували.

— І до того, він трохи того... дивакуватий, — прошепотів Ален. — Може, самотність далася взнаки... Заявляє, буцімто він ілюзіоніст.

— Ілюзіоніст? — заінтриговано перепитала Агата. — То, може, він агент «Фантома», який опікувався системою захисту на острові?

— Правильно, — прохрипів чоловіча, долучаючись до розмови. — Мене звати Герберт Маскелайн, радий познайомитися. Багато років тому я розробив систему, яка перешкоджає орбітальним супутникам виявляти острів; я колишній ілюзіоніст, то зникнення предметів — це моя спеціальність!

— Раді знайомству! — відповів із поклоном Містер Кент.

— Вас прислав шеф? — запитав Герберт Маскелайн схвильовано. — Попросіть, щоб передав мені якомога більше цих французьких сирів: мене вже нудить від манго й запліснявілих галет...

Підлітки спантеличено презирнулися.

— Гм, то ви досі наглядаєте за островом? — поцікавився Ларрі.

— Саме так, юначе. Я наглядаю за островом, відколи всі поїхали. І щотижня піднімаюся на гору, щоб перевірити супутникові антени й сонячні батареї. Це тяжка робота, розумієте? А я її виконую вже... давно. Який нині рік? Мабуть, десь 1988-й...

— Близько того... — відповів Ларрі, стримуючи сміх. — Послухайте, містере... Ілюзіоністе, ми з'ясували, що острову загрожує страшна небезпека. Ви щось про це знаєте?

Герберт знизав плечима й посміхнувся.

— Хто вам наплів таких дурниць?! — вигукнув він. — Примарний острів у цілковитій безпеці: *JCN-7000* захищає його і відвертає будь-які загрози. Система працює як швейцарський годинник: мені залишається тільки дбати про технічне обслуговування й живлення, чекаючи на повернення боса, Філеаса Фантома XII.

— Тобто... праправнука засновника агенції «Фантом»? — уточнила Сузі.

Герберт почав несамовито куйовдити собі бороду.

— Саме він! Я впевнений, рано чи пізно він повернеться! І дасть мені медаль за відмінну роботу, яку я...

— Вибачте, Герберте, — перервала його Агата, усміхаючись. — Ми досліджували базу «Фантома», проте змушені буди зупинитися перед суперброньованими дверима. Скажете, що там, за ними?

— Наш найцінніший скарб, дівчинонько, — відповів Герберт Маскелайн. — Архів, що містить усі найповніші дані про агенцію. Однак, на жаль, він недоступний: *JCN-7000* нікому не дозволяє до нього наблизитися.

— Ми це помітили... — прокоментував містер Кент.

— На жаль, навіть я тепер не можу до нього підступитися, — додав Маскелайн. — Я давно забув пароль, тож нині я для *JCN-7000* — небезпечний зловмисник. На щастя, я ще добре пам'ятаю, де розташовані пастки острова. Інакше було б мені лихо: найнебезпечніші з них влаштовані якраз біля антен, на горі.

— Патті й Ворен вирушили туди ще зранку, — жахнувся Ларрі. — Їм загрожує небезпека?

— Поза сумнівом, — пробурмотів Герберт. — До того ж, там улюблені мисливські угіддя старої тигриці, самиці Шер-Хани. Вона остання з тигрів із зоопарку Філеаса. Знаєте, наш начальник — дивак... Він любить екзотичних тварин, тож вирішив створити собі зоопарк...

— Гм... Нам треба поквипитись, — хором вигукнули близнюки Дюпен. — Патті й Ворен можуть опинитися в небезпеці!

— Ми теж ідемо! — ствердила Агата. — Ми вже мали справу з тигрицею, і містер Кент показав, що здатний впоратися з нею. Джастін і Сузі, ви натомість могли б залишитися тут і послухати, що ще цікавого знає містер Маскелайн. Зустрічаємося ввечері на пляжі!

Двоє китайських детективів кивнули, і група розділилась.

Агата з лондонцями й близнюки Дюпен піднялися берегом річки до джерела.

Потім вони почали сходження на гору стежкою, що звивалася між скелями.

— Я конаю! — нарікав Ларрі. — Ми два дні вже перебуваємо на марші. А це ж мав бути мій тиждень безтурботного відпочинку!

Шлях до вершини тривав майже годину.

Згори вони змогли побачити весь острів.

Джунглі заслонив тонкий серпанок, і серед туману й заростей височіли схожі на радари параболічні антени, виблискуючи в рожевому світлі призахідного сонця.

— *Parbleu*^[5], що нам тепер робити? — озвався Ален Дюпен.

— Наших друзів не видно й сліду! — докинув Алекс.

Агата оглядала околиці в телескоп дядька Амадеуса. Раптом вона рушила до стежки, що перетинала гірський хребет.

— Там щось блищить, — гукнула вона. — Ходімо!

Вони зупинилися під великим деревом, що росло на кручі. Агата нахилилася, щоб підняти блискучий предмет, який вона побачила здаля в телескоп.

— Ракетниця Патті! — вигукнув Ларрі. — А вона сама куди поділася?

— Ми тут, — прошепотіла дівчина з гілки дерева. — Ракетниця вислизнула з руки, і ми не змогли подати вам сигнал, попросити про допомогу.

Вони з Вореном вскочили у пастку і тепер висіли на дереві, ув'язнені в щільній металевій сітці.

— Чому ти говориш пошепки? — запитав Ларрі.

— Тому що ми тут не самі, розумнику! — відповіла Патті так само пошепки.

У кущах світилися два жовтих ока, і, помітивши їх, Ларрі зойкнув з жаху — то були очі тигриці.

— Не думайте про нас, утікайте! — закричала Патті.

— Стривайте... — пробурмотів Ален. — Може, вона просто голодна...

Не роблячи різких рухів, він повільно розкрив свій наплічник.

Смугастий звір ступив уперед, оближуючи вуса.

— Не роби дурниць, — проказав Ларрі здушено, коли французький детектив кинув тигрові сир.

Звір підійшов і зацікавлено обнюхав частування. Тоді сахнувся і форкнув.

— Витриманий сир йому не до смаку... — зауважив Ларрі.

У близнюків блискавично виникла ідея: вони почали кидати головки рокфора тигриці, яка гидливо задкувала, а тоді зникла в кущах, обурено рикнувши.

— Очевидно, вона не гурман, не знається на вишуканій страві! — засміявся Ален.

— Відмовилася від найкращого французького сиру... — осудливо похитав головою Алекс.

Майже пів години знадобилося, щоб звільнити Патті й Ворена з металевої сітки.

— Хто міг встановити таку пастку на вершині гори? — хрипко мовила дівчина, опинившись на землі.

— Це довга історія, — відповіла Агата. — Ми все пояснимо, коли повернемося до табору.

Доки вони спускалися на узбережжя, місяць піднявся високо в небо. Китайські детективи на той час уже повернулися й розпалили багаття.

Ларрі впав на м'який пісок, за кілька кроків від вогню.

— Я геть знесилений, — бурчав він. — Я спатиму цілих 48 годин!

— Ви, часом, не зустрічали Мелорі? — запитала його Сузі. — Ми його ніде не бачили, і тут його не було.

— Ні, — відповів Ларрі. — Може, він вирішив влаштувати собі окремий табір. Той надутий гиндик не любить діяти в команді...

— А ви, — звернувся Джастін до американців, — розвідали щонебудь цікаве?

— Небагато, — скривилася Патті. — Ми потрапили в пастку, перш ніж змогли оглянути антени.

— Однак з вершини гори ми побачили острівець, який лежить на південь від Примарного острова — «крапка» «знаку запитання», — пригадав Ворен. — Там теж є будівлі.

У цей момент пролунав глухий вибух.

Ватсон нашорошив вуха.

У серці джунглів спалахнуло фосфоресцентне світло, і яскрава ракета здійнялася в небо.

— Мелорі подає сигнал! — вигукнула Патті. — Він ускочив у халепу!

Не гаючи часу, вона кинулася до лісу, а за нею рушив Ворен.

— Ми теж підемо. Ти готовий до чергової прогулянки? — підморгнула Агата кузенові.

На втіху Ларрі, вони дісталися місця вже за годину.

Повний місяць освітлював скелю, в якій відкривалася глибока печера.

— Ракета була випущена десь тут, — світила Патті ліхтариком навсібіч.

Його промінь ковзнув по вертикальних ґратах, що перекривали вхід до печери, а потім вихопив з темряви перелякане обличчя Мелорі.

— Ох, на щастя, це ви, — зітхнув хлопець полегшено. — Ґрати раптово опустилися, коли я оглядав печеру...

— Ще одна пастка JCN-7000... — прокоментувала Агата.

— Я вже намагався вибратися звідси, — пояснив Мелорі, — але інших виходів немає!

— Залізччя на вигляд дуже солідне, — Ларрі постукав пальцями по масивних металевих стрижнях. — Що робитимемо?

Містер Кент і Ворен презирнулись.

Тоді вони схопили два сусідніх металевих стрижні, глибоко вдихнули і напружили м'язи.

За якусь хвилину пролунав скрегіт і стрижні зігнулися акурат настільки, що Мелорі зміг прослизнути.

— Фантастика! — зрадів він. — Хоча через цю помилку я вибуваю з перегонів.

— Немає жодних перегонів, — заперечила Агата. — Найімовірніше, це... змова, яка привела найкращих детективів з шести найбільших світових агенцій на ізольований острів. Якщо ми хочемо

зрозуміти, хто влаштував цю змову, нам слід діяти спільно! Ти помітив що-небудь незвичне в печері? Я впевнена, пастка служить для захисту чогось важливого...

Мелорі широко розплющив очі.

— Важливого? Скажи краще вибухового! — вигукнув він і, кивнувши головою, запросив решту йти за ним.

**Частина четверта.
Зворотний відлік**

Лаз між зігнутими стрижнями був завузьким для Ворена і містера Кента. Агата, Ларрі, Патті та Ватсон залишили їх перед входом у печеру, а самі рушили в надра гори. Вів їх Мелорі.

— Ого, та тут справжній лабіринт, — мовив Ларрі, коли вони повернули в черговий вузький коридор.

Уздовж стін тягнулися жмути електричних кабелів; маленькі екрани, вмонтовані в камінь, освітлювали прохід зеленкуватим світлом.

— Неймовірно! *JCN-7000* розкинув свої електронні мацаки по всьому острову, — знов озвався Ларрі. — Таке враження, ніби весь острів — це суперкомп'ютер!

— Зараз ви побачите, куди тягнуться ці кабелі... — відгукнувся Мелорі.

Детективи потрапили до великої зали, заповненої металевими ящиками з логотипом «Фантома». Деякі були відкриті, а їхній вміст розкиданий по підлозі.

— На цьому складі зберігаються не запліснявілі сухарі й не консерви... — стурбовано прокоментував цю картину Ларрі.

— Блоки пластикової вибухівки, — визначила Патті, обережно схилившись над одним із ящиків. — Тип вибухівки доволі застарілий, але дуже ефективний. Цього достатньо, щоб знести всю гору!

— Або щоб знищити острів... — пробурмотіла Агата собі під ніс, пригадуючи голосові нотатки Нестора.

— Нам треба повернутися до Ілюзіоніста, щоб дізнатися, що ще він знає, — додала вона голосно.

— Безперечно! — погодилась Патті. — Але це ми зробимо завтра. А зараз повернімося до табору. Нам усім треба відпочити.

Наступного ранку детективи залишили табір усі разом.

Вони ввійшли в джунглі, пройшли берегом річки й дісталися хатини Герберта Маскелайна.

Старий агент «Фантома» сидів на березі зі звичайною вудкою.

Побачивши гостей, він беззубо всміхнувся їм.

— Ласкаво прошу! — вигукнув він розчулено. — Давно я не бачив у цих краях живої душі.

— Гм... ви нас не пам'ятаєте? — спитав Ларрі.

— М-м... не думаю, — пробурмотів Ілюзіоніст, почухавши потилицю. — А ми вже зустрічалися раніше?

— О, це не так важливо, — втруtilась Агата. — Ми маємо до вас кілька запитань. Досліджуючи острів, ми знайшли в надрах гори запаси вибухівки. Ви знаєте, навіщо вона там захована?

Чоловік захихотів.

— Це система самознищення Примарного острова, — пояснив він. — Такі склади розкидані по всьому острові... у горах, у лісі, у коралових рифах. У разі вторгнення ворога, система активується і — БАБАХ! Весь острів зникає... по-справжньому!

— Ми стоїмо зараз на велетенській бомбі сповільненої дії, — слабким голосом озвався Ларрі, — і, якщо Нестор не помилився, бомба ось-ось вибухне!

— Це неможливо, — рішуче відрубав Герберт. — Системою самознищення керує *JCN-7000*. Він її активує лише в разі граничної небезпеки, а я не бачу в перспективі таких загроз. Повірте, я добре знаю цю машину — вона не помиляється. Нам ніщо не загрожує!

— Машина справді ідеально запрограмована, — зауважила Сузі.

— Однак, можливо, ті, хто її програмував, не врахували виняткової події... — розважила Агата.

Усі повернулися в її бік.

— Містере Герберте, — продовжила дівчинка, не звертаючи уваги на запитальний погляд Ларрі, — як реагував би суперкомп'ютер, якби зараз, посеред дня, настала ніч і острів занурився в темряву?

Поміркувавши трохи, Ілюзіоніст відповів:

— Ну, якщо надходження сонячної енергії так несподівано припиниться, внутрішні годинники *JCN-7000* зіб'ються, суперкомп'ютер втратить усі часові посилення і, ймовірно, негайно активує систему самознищення. Але це абсурдний сценарій. Як може статися така подія?

— Наприклад, унаслідок сонячного затемнення... — повільно проказала Агата.

— Стривай, ти ж казала, що днями очікується повне затемнення! — похопився Ларрі.

Агата звела очі на ясне небо.

— Якщо бути точними, то сьогодні рівно опівдні: за дві години з гаком, — підтвердила вона.

— Той, хто програмував *JCN-7000* багато років тому, не міг передбачити цю ймовірність, — уголос розмірковувала Сузі. — Комп'ютер не зрозуміє, він оцінить ситуацію як незвичайну і загрозову, і острів злетить у повітря!

— Ось загроза, про яку говорив Нестор у своїх голосових нотатках, — підсумував Джастін. — І ось чому нас викликали на острів: ми маємо завдання перепрограмувати *JCN-7000* до того, як він збожеволіє.

— Наче це так просто... — прохрипів Ларрі. — Нам для цього потрібен доступ до базового комп'ютера, а ми навіть не знаємо, де він!

— Я, насправді, знаю... — стенив плечима Герберт. — Він на Пойнт-Рок, маленькому атолі на південь від цього острова.

— Це острівець, який ми бачили вчора з вершини гори! — вигукнула Патті. — Ми маємо зараз же піти туди і прочистити мізки цьому комп'ютеру, перш ніж він нас усіх висадить у повітря!

— Ми могли б узяти човни! — запропонував Ален.

— Повертаймось негайно на пляж! — підхопив Алекс.

— Звідси до узбережжя щонайменше година пішки, — нагадав Ларрі, дедалі більше хвилюючись. — І ще з годину знадобиться, щоб дістатися того острова. Ми не встигнемо!

— Я знаю короткий шлях! — вигукнув Ілюзіоніст, різко звівшись на ноги, а тоді без зайвих слів заглибився в хащі.

Детективи обмінялися спантеличеними поглядами, але майже одразу, одне по одному, пішли за ним.

— Як можна довіритися божевільному старому? — бурчав Ларрі, який ішов останнім. — Я думаю, нам слід залишити острів, доки маємо час!

— Міркуєш як типовий боягуз. Справжні детективи так не поведуться! — дорікнув йому Мелорі. — Нагадую тобі, що Нестор і Лола теж на острові: вони, ймовірно, намагалися дістатися Пойнт-Рока, щоб запобігти катастрофі, але, вірогідно, потрапили в якусь пастку суперкомп'ютера. Мабуть, їм потрібна допомога!

— На додачу, подумай про природну катастрофу, яка може статися! — докинув Джастін. — Острів зануриться під воду: це

спричинить руйнівні наслідки для екосистеми. Крім того, буде втрачено всю інформацію про «Фантом», включаючи таємний архів. Коротко кажучи, про втечу не може бути й мови!

— Ну, якщо ви так вважаєте... — пробурмотів Ларрі.

— У мене є ідея, — раптом вигукнула Сузі. — Я знаю, як зупинити *JCN-7000*. Треба його обдурити. Якщо на момент затемнення ми переведемо вперед його внутрішній годинник, то комп'ютер просто подумає, що сонце сідає, як завжди, і нічого не станеться.

— Тобі здається, це так просто, — скривився Ларрі. Адже насправді йдеться про те, щоб обдурити машину, запрограмовану дуже давно, та й застарілою мовою... Крім того, суперкомп'ютер обов'язково ще й активує різні оборонні системи!

— Гей, ви там, позаду, — гукнув до них Герберт. — Припиняйте теревені й надайте ходу — ми майже на місці!

Вони вийшли на невеличку галявину, приблизно в центрі якої побачили металевий люк із логотипом «Фантома».

— Куди веде цей люк? — запитав Ален.

— До таємного тунелю, який за рекордний час приведе вас до Пойнт-Рока, — відповів Герберт. — Ну... принаймні, я так гадаю, — додав він за мить. — Я ніколи ним не користувався — він був зарезервований для вчених і програмістів «Фантома»...

— Гарна перспектива... — зітхнув Ларрі.

— Мерщій спускаємося! — рішуче мовила Патті, дивлячись на сонце, яке вже було високо в небі. — У нас немає іншого вибору.

Ворен ухопив важке віко і, потягнувши щосили, відчинив його.

З люка на детективів війнуло холодним повітрям.

— Хай щастить! — побажав їм Ілюзіоніст. — Трохи везіння вам зараз не завадить! Я чекатиму на вас тут...

Одне по одному детективи прослизнули в лаз і зникли під землею.

— Темно, хоч в око стрель! — нарікала Сузі, спускаючись металевою драбиною.

— Стривай, — відгукнулась Патті, — я ввімкну ліхтарик.

Саме тієї миті почулося клацання, тоді щось загуло, і навколо спалахнули неонові лампи, заливши все блакитним світлом.

Детективи опинилися у великій галереї, стіни якої були облицьовані кольоровими кахлями. Уздовж однієї стіни тягнулася монорейкова дорога, зникаючи десь у глибині тунелю.

— Схоже на... станцію метро! — вигукнув Ларрі, зістрибнувши з драбини, і попрямував до потяга, що стояв на колії.

— По щирості, ці відкриті вагончики більше нагадують мені атракціон «американські гірки», — зазначила Агата, підходячи до кузена.

До них приєдналися близнюки Дюпени.

— Дивіться! — вигукнули вони хором, показуючи на монітор, що звисав зі стелі платформи.

На екрані спалахнуло повідомлення:

*Пневматичний поїзд
відправляється за тридцять секунд.*

Будь ласка, займіть свої місця. Патті й Ворен застрибнули у вагончик і пристебнулися ременями безпеки; те саме зробили китайські детективи.

Ларрі дивився на них приголомшено.

— Ви справді хочете... подорожувати на оцьому? — запитав він.

— Якась проблема? — здивувалася Патті. — Мені ця монорейка здається безпечною!

— «Здається»?! Вона не працювала щонайменше сорок років, — запанікував Ларрі. — А якщо вагон зійде з рейки на першому ж повороті?

— Невдовзі ми пересвідчимось, — розважила Сузі.

Тим часом решта пасажирів теж зайняли свої місця, включаючи Ватсона, який влаштувався на колінах у хазяйки.

Тільки Ларрі не наважувався піднятися на борт.

— Поквапся, боягузе, ми ось-ось рушимо! — вигукнув Мелорі. — Нагадую тобі, що до затемнення залишається менше години... Ми

маємо врятувати цілий острів.

Невдоволений Ларрі сів навпроти агента Британської детективної академії. Він ледве встиг пристебнутися ременем безпеки, як з глухим свистом поїзд різко рушив. Вони в'їхали в тунель.

— Рятуйте! — зойкнув Ларрі.

Вагончик торпедою мчав тунелем до Пойнт-Рока, дорогою збираючи запилюжене павутиння. Коли він нарешті почав гальмувати, Ларрі був схожий на вичавлений лимон.

— Дякую, старий, — посміхнувся Мелорі. — Якби ти не сів навпроти мене, то пилюки наковтався б я.

Вони прибули на станцію, подібну до станції відправлення. На моніторі блимав напис:

*Ласкаво просимо на Пойнт-Рок!
Бажаємо гарного дня!*

— Герберт не збрехав, — усміхнулась Агата. — До місця призначення ми прибули блискавично!

Разом з Ватсоном і містером Кентом вона вийшла з поїзда і впевнено рушила до драбини, яка вела нагору, під стелю галереї.

Інші детективи піднялися за нею і зрештою опинилися наприкінці довгого коридору.

Неподалік був вихід назовні: з тунелю вони бачили пляж, човен, пришвартований між скелями, і вдалині — силует Примарного острова.

З іншого боку коридор був частково перегороджений металевими ґратами. За цим бар'єром були ще одні двері.

— Базовий комп'ютер має бути десь там, за тими дверима, але в коридорі повно пасток, — показала Агата на підлогу, де заграбовані люки були розташовані через рівні проміжки.

— Агов... там хтось є? — пролунав слабкий голос.

Вони придивилися до ґратів на підлозі: там хтось рухався. То було двоє знайомих усім підлітків.

— Несторе! Лоло! Це ви... — зраділа Патті.

— Так, Патті, це ми! — упізнала колегу Лола.

— Завмріть на місці, — застеріг їх Нестор. — Пастки спрацьовують від натискання. Один хибний крок, і ви опинитесь у

пастці, як ми!

— Ці титанові ґрати незнищенні, — сумно зітхнула Лола. — Ми що тільки не намагалися з ними робити — все марно. Ми вже два дні тут сидимо.

— Не хвилюйся, — заспокоїв її Алекс.

— Тепер ми знайдемо спосіб звільнити вас, — запевнив Ален.

— Дарма! — вигукнув Нестор. — На це немає зараз часу. Ви звільніть нас пізніше...

— Він діло каже! — підхопила Сузі. — Ми маємо насамперед дістатися цієї пекельної машини й зупинити її: до затемнення лишається двадцять хвилин!

— Так, але як ми пройдемо коридором, не активувавши більше жодної пастки? — бурчав Ларрі. — Ми не можемо його перелетіти!

— А от щодо цього, трохи терпіння! — вигукнула Патті, зосереджуючись на складанні металевих елементів, які вона щойно витягла з наплічника.

Закінчивши збирати конструкцію, дівчина продемонструвала своїм супутникам щось на кшталт гвинтівки з гарпуном, встановленої на міцному п'єдесталі. Вона натиснула на спусковий гачок, і гарпун з причепленим до нього сталевим тросом перелетів коридор і вп'явся у стіну над виходом.

— За допомогою цього шківа ми дістанемося виходу, не торкаючись підлоги, — заявила Патті, прилаштувавши на сталевий трос коліщатко з гаком.

— Прошу, Ларрі, ти перший.

Юний детектив із «Ай-Інтернешнл» закріпив гак на поясі штанів і обхопив руками й ногами сталевий трос.

— Я готовий... — нерішуче оголосив він.

Тоді Ворен потягнув Ларрі за плечі до себе, а потім щосили штовхнув уперед. Той ковзнув по тросу, як вагончик канатної дороги, ледь не торкаючись спиною підлоги.

Детективи затамували подих і зітхнули полегшено аж тоді, коли їхній колега дістався виходу цілий і здоровий.

— Ого! Метод спрацював! — зрадів Ларрі та відправив шків назад.

Сузі без проблем повторила трюк зі шківом. Одразу за нею — Агата з Ватсоном, Джастін, Мелорі й близнюки Дюпени.

Натомість Ворен і містер Кент змушені були відмовитися від спроби.

— На жаль, ви двоє... е-е, трохи заважкі, — сказала Патті, яка останньою зачепилася за шків. — Трос вас не витримає. Вам доведеться чекати на нас тут, з Нестором і Лолою. Я сподіваюся, усе мине добре...

Коли всі юні детективи успішно переправилися до виходу, вони зупинилися перед монітором на дверях. На екрані світився напис:

*Введіть пароль, щоб вимкнути
режим охорони. Далі розташовані
тільки летальні пастки.
Порушників буде ліквідовано.*

— «Ліквідовано»? — перечитав Ларрі. — Це в сенсі...

— У буквальному сенсі! — відрубав Мелорі. — Але, на жаль, у нас немає часу на відгадування паролю. Ми маємо йти далі.

За дверима вони побачили інший коридор — безлюдний і тихий.

— Аж надто тихо... Мені це не подобається, — розмірковував Алекс.

Його брат дістав з наплічника головку камамбера й кинув її вперед. Промінь світла майнув у повітрі, і сир упав на землю, розрізаний, плавлячись із шкварчанням.

— Тут діє мережа лазерних променів, — констатувала Патті.

— Треба напустити диму, — зметикував Мелорі. — Тоді ми зможемо побачити мережу: це старий трюк, і він зазвичай спрацьовує!

Патті витягла з рюкзака димову шашку, запалила її й поклала на підлогу. За кілька секунд коридор наповнився димом. Перед очима підлітків сформувалася мережа променів червоного світла.

— Хай йому грець, яка щільна! — вигукнув Ларрі. — Як ми подолаємо шлях, не підсмажившись?

Джастін хруснув кісточками пальців, розминаючи долоні.

— Ця робота для мене! — заявив він. — Сузі, ти позичиш мені своє косметичне дзеркальце?

— Ось, — подала йому дзеркальце напарниця.

Китайський детектив зробив вправу для контролю дихання і вступив у смертельну мережу. Рухаючись повільно, зважуючи кожен

крок, він переступив через один промінь, підняв ногу, вигнув спину, щоб пірнути під інший промінь... У разі потреби хлопець застосовував дзеркальце, щоб відхиляти промені.

Решта стежили за його рухами, затамувавши подих.

— Не хвилюйтеся, — усміхнулася Сузі. — Джастін — чемпіон бойових мистецтв і спритний, як кіт.

За кілька хвилин, що видалися всім нескінченними, хлопець дійшов до протилежного кінця коридору й опустив важіль, розташований поруч із виходом. Лазери вимкнулися, і двері відчинилися.

— Уперед! — кинув Джастін супутникам, і ті побігли за ним.

Переступивши поріг, детективи опинились у величезній печері.

— Дивіться, кратер! — вигукнула Агата, показуючи на отвір у стелі. — Ми всередині згаслого вулкана!

Кам'яна підлога була вкрита клубками кабелів, що зміїлися на всі боки. Вздовж стін стояли великі металеві блоки, кожен завбільшки з холодильник. Вони тихенько гуділи, блимали різнобарвними

вогниками. За склом рухалися магнітні стрічки, перфокарти входили й виходили крізь спеціальні слоти... Раптом на екрані загорівся напис:

УВАГА!

Виявлено аномалію.

Можлива ворожа атака в процесі.

Вторгнення! Вторгнення! Вторгнення!

— Ось він — електронний мозок, серце JCN-7000... — сказала Сузі. — Тепер нам залишається просто знайти годинник і перевести стрілки вперед.

— Поквапмось! — вигукнула Патті й подивилася на небо з-під долоні. Сонце в них над головами набувало форми серпа, а небо швидко темніло.

Ларрі й Сузі, презирнувшись, сіли за два сусідні монітори. Тоді почали несамовито клацати на двох старих запилжених клавіатурах.

— Залишилася хвилина, — повідомив Алекс Дюпен, перевіряючи годинник.

— Якщо бути точними, п'ятдесят шість секунд, — виправив його Алєн.

— У будь-якому разі, поспішайте! — перебив їх Мелорі.

— За бороду королеви! Це неможливо, — застогнав Ларрі, розводячи руками. — Каталогів тисячі!

— Сорок секунд... — нагадала Патті.

— Тут такий безлад! Ларрі правду каже... — зітхнула Сузі. — Механізм зміни часу може бути де завгодно, а запустити пошук немає можливості. Знадобляться години, щоб відкрити всі файли і знайти потрібний!

Агата підійшла до екрана Ларрі, який гарячково прокручував список файлів.

Рішучим жестом вона показала на один з них.

— Спробуй відкрити цей, — порадила кузенові дівчинка.

Ларрі негайно це зробив і вмить просяяв.

— Той, що треба!

— П'ятнадцять секунд, — сказав Мелорі.

Ларрі знову почав клацати по клавішах.

Печера занурювалася в майже цілковиту темряву.

— Сім секунд... — застогнав Алекс.

— П'ять секунд... — підхопив Ален.

— ГОТОВО! — вигукнув Ларрі.

У цей момент настала ніч. Сонце перетворилося на вогняне кільце, навколо якого сяяли зорі. Ларрі опустився на підлогу.

— Я не вірю... я таки зупинив його... — пробурмотів він. — Я обдурив JCN-70001 Він справді вважає, що зараз дев'ята вечора.

Напис на моніторі підтвердив слова юного детектива:

Тривогу скасовано.

Мелорі здивовано подивився на Агату.

— Але ж... як ти зрозуміла, який файл треба відкрити? — поцікавився він.

— Трохи інтуїції, а трохи везіння, — усміхнулася дівчинка. — Мені пригадалася фраза, яку я почула два дні тому в Гіло...

Враз на екранах з'явилося зображення чоловіка, який сидів за столом. Обличчя його було розмите, як в анонімних репортажах, де приховують особу, що дає інтерв'ю.

— ZZ77! — вигукнув Ларрі. — Один із керівників «Ай-Інтернешнл», що наказав мені прибути сюди й провести розслідування.

— Та який ZZ77!.. — перервав його Мелорі. — Це начальник Британської детективної академії, що попросив мене розслідувати справу на Примарному острові.

— Насправді, з нами теж зв'язувався саме він, — ствердила Патті. — Я вважала його одним із босів «Глобал Сек'юріті»!

Підлітки ошелешено перезиралися, тим часом як загадковий чоловік на екрані залишався нерухомим.

— Ця особа не належить до жодної з ваших агенцій. Він влаштував вам пастку, — пояснила Агата. — Але, думаю, я знаю, хто це. Я не помиляюся, містере Фантоме?

Епілог.

Пакт сонячного затемнення

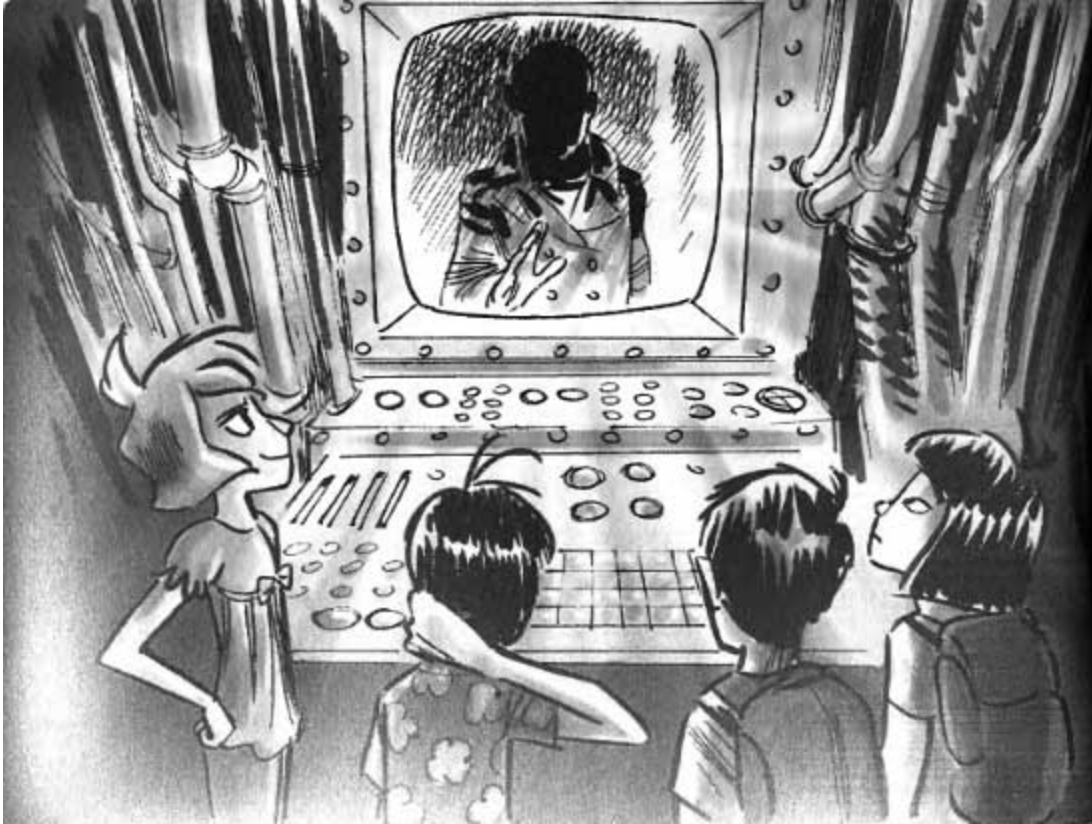

— **М**істер Фантом? — здивовано повторив Ларрі.

— Так, це я, — відповів безликий чоловік. — Точніше, я Філеас Фантом XII. Син колишнього керівника агенції, який створив цей комп'ютер у 1964 році. Вітаю, Агато! Знайти файл, який дає можливість змінити відлік часу в годиннику базового комп'ютера, було непростю.

— «*Темпус fugit*», — лукаво посміхнулася дівчинка. — Давнє латинське прислів'я, що означає «час збігає». Я пам'ятаю, ви згадували його, розмовляючи з нами з екрану кінотеатру в Гіло. І, за збігом обставин, *tempus fugit* виявилася також назвою однієї з папок у пам'яті JCN-7000. Гадаю, ви хотіли дати підказку, щоб допомогти нам знешкодити систему самознищення...

— Правильно, — підтвердив Філеас.

— А як ви примудряєтеся спілкуватися з нами? — здивовано запитала Сузі. — Острів же захищений від супутників!

— Я знаю багато способів, як обминути систему захисту, — відповів шеф «Фантома». — Зараз я використовую старий супутник, просто над вашими головами, який належить агенції. Відколи ви на острові, я спостерігаю за кожним вашим кроком.

— Тепер ви можете сказати, навіщо покликали нас сюди? — нетерпляче запитав Ларрі.

— Я підозрюю, що містер Фантом не просто «покликав» нас на острів, — утрутила в розмову Агата. — Я ж не помиляюся щодо того, хто стоїть за загадковими призовими канікулами на Гаваях, які Ларрі виграв кілька днів тому?

— Ти дуже здогадлива, — похвалив співбесідник Агату. — Я мав бути впевненим, що всі команди перебувають максимально близько до пункту призначення.

Патті підійшла до одного з моніторів.

— Тобто легендарна агенція «Фантом» досі існує? — запитала вона.

— Звісно, — відповів Філеас. — У 1979 році агенція зазнала серйозного удару від дуже могутньої злочинної організації. Чимало агентів викрили, а деякі таємні бази знищили. Мій батько, Філеас Фантом XI, був змушений переховуватися і вирішив залишити всі оперативні бази, включаючи Примарний острів. Попри всі труднощі, він зумів зберегти агенцію: вона стала надтаємною. Разом з кількома іншими агентами він боровся зі злочинністю, залишаючись у тіні — саме так, як проголошує оригінальний девіз «Фантома».

Тим часом небо над вулканом стало вияснюватися, із-за темного диска місяця визирнули перші сонячні промені.

— Ще й сьогодні наша агенція діє підпільно, у нас залишилося мало агентів, — розповідав Філеас Фантом XII. — Ось чому я не міг впоратися з проблемою *JCN-7000* самотужки. Мені потрібна була допомога.

— І тому ви вирішили зв'язатися по черзі з усіма учасниками нью-йоркського квесту за Кубок Холмса, — перехопила Агата. — З найкращими детективами шести найповажніших агенцій світу. І, представившись одним із їхніх керівників, ви переконали їх прибути сюди й розв'язати проблему з цим старим комп'ютером.

— Правильно, — підтвердив Фантом. — Комп'ютер був побудований у 1960-х роках і досі працює нормально. На жаль, як ви зрозуміли, у програмуванні є помилка. Його творці не передбачили, що в разі сонячного затемнення *JCN-7000* запанікує і ввімкне систему самознищення. Хтось мав на місці в ручному режимі врятувати острів... До речі, Ларрі та Сузі, ми маєте зробити ще дещо...

Обоє комп'ютерних асів стривожено подивились на екран.

— Затемнення закінчується і незабаром сонце знову засяє. Електронний мозок думає, що зараз вечір, — пояснив Фантом. — Якщо ви не повернете його годинник у нормальний режим, він зависне і знову активує всі механізми оборони, включаючи систему самознищення!

Сузі кивнула. Тоді схилилась над клавіатурою й узялася до справи.

— Але чому ви нам не допомогли? — озвався Мелорі. — Чому ви не дали нам чітких інструкцій? Усе було б набагато простіше...

— І менш цікаво... — відповів Фантом. — У певному сенсі, ти, Мелорі, мав слушність: місія на острові була також змаганням,

можливістю випробувати себе. Ви — нове покоління детективів, яким випало захищати світ від сучасної злочинності. Я хотів побачити, як ви впораєтеся...

— Змагання?! — вибухнув Ларрі. — Ви жартуєте? Ми мало не наклали головою!

— Не забувай, Ларрі, я весь час стежив за вами, — відказав Фантом. — Якби справи пішли геть погано, я втрутився б. Але ви блискуче дали собі раду навіть без моєї допомоги. Я пишаюсь вами.

— Залишається останній сумнів, — зауважила Агата, погладжуючи Ватсона. — Чому, замість зв'язатися з детективами-початківцями, ви не звернулися безпосередньо до керівників агенцій? Чи не було б це для вас простіше? Чи ви їм не довіряєте?

— Саме так, — мовив Фантом. — Я був цілковито переконаний у вашій порядності. На жаль, я не можу сказати те саме про ваше начальство. Я підозрюю, що одна з шести агенцій скомпрометувала себе...

— «Скомпрометувала»? — хором повторили близнюки Дюпени.

— Що це означає? — запитала Патті.

— Агенцією керують корумповані особи, які використовують свої посади, щоб таємно вчиняти мерзенні злочини. Тому я не хотів розкривати свою особистість перед вашими керівниками: серед них можуть бути зрадники.

Ларрі знервовано засміявся.

— Ви хочете сказати, буцімто одна з наших агенцій перейшла на бік злочинного світу? Це абсурд!

— За останні кілька років ми у «Фантомі» добули кілька вагомих фактів, що підтверджують цю гіпотезу, — гнув своєї Філеас. — Однак, на жаль, ми наразі ще не спромоглися з'ясувати, яка саме агенція прихистила зрадників. Як я вже зазначав, нам бракує кадрів. Тому я хотів вас перевірити. Тепер я знаю, що ви надзвичайні детективи, і за потреби можу розраховувати на вас. Впевнений, ми ще зустрінемося. А зараз я дякую вам за послугу, яку ви мені зробили.

Зображення на екрані зникло, і в печері запала тиша.

Єдиним звуком, що її порушував, було клацання клавіатури, по якій дуже швидко рухалися пальці Сузі.

— Ідеально! — задоволено мовила китаянка за деякий час. — Стрілки JCN-7000 знову на місці.

Полуденне сонце світило в центрі кратера яскравіше, ніж будь-коли.

— Наша місія завершена, — пробурмотів Мелорі. — Ми можемо повертатися.

Приблизно за півтори години детективи зібралися в пляжному таборі.

Тепер група була ще більшою: приєдналися Нестор і Лола, звільнені з лабетів *JCN-7000* завдяки втручанню Сузі, а також Герберт Маскелайн, який спостеріг; їм а а подіями здалеку.

— Мабуть, нам треба просто повертатися додому, — усміхнулася Патті. Гм... Чи міг би хто підкинути нас з Вореном до Гаваїв?

— Просимо! Без проблем, — відповів містер Кент і обернувся до Герберта. — Запрошення стосується також вас, якщо забажаєте.

— О ні, — відказав колишній агент, чухаючи потилицю. — Зрештою, мені тут не так погано. Я не хочу повертатися до цивілізованого світу. До того ж, завдяки вам, я тепер знаю, що моя теорія була правильною: «Фантом» досі існує, і рано чи пізно великий бос повернеться. Тож хтось має охороняти базу до того історичного моменту.

— Прийміть хоча б невеликий подарунок від нас, — звернувся до нього Ален.

— Ми проситимемо «Паспарту» час від часу спрямовувати свої літаки через ці широти, — підхопив його брат. — А ми вам передаватимемо по кілька коробок з чудовими французькими сирами!

Усі детективи вибухнули сміхом. Усі, крім Мелорі.

— Цікаво, чому вам так весело? Чому ви всі радієте? — сухо запитав він у колег.

Ті мовчки подивились на нього.

— Ви впевнені, що Фантом сказав нам правду? — розмірковував Мелорі. — Хіба він раз уже не обдурив нас для досягнення своїх цілей? Невже ви вірите, що одна з наших агенцій справді стала бандою злочинців? Я в таке не вірю... Не хочу вірити...

— Мелорі має слухність, — підтримав його Джастін. — Що, як зрадницькою насправді є саме агенція Фантома? Ми не можемо виключити таку ймовірність.

— То що нам тепер робити? — запитав Ларрі. — Може, варто таки доповісти про все начальству?..

— А що, як Філеас не збрехав? — припустив Нестор. — Що, як одна з наших агенцій справді корумпована? Це складна дилема...

Мимоволі всі детективи обернулись до Агати.

— Я пропоную вам укласти певну угоду, — сказала дівчинка, поміркувавши трохи. — Наразі ніхто не доповідатиме про ці події керівництву. Ми досі замало знаємо про «Фантом» і про острів. Якби ми розказали, що нас заманили до невідомого науці атолу, на якому живе старий охоронець міфічної бази, ніхто нам не повірив би. Історія справді абсурдна...

— Ти маєш слухність, — погодилась Патті. — Це було б схоже на вигадку...

— Тому всі повернуться до своєї звичної діяльності, ніби нічого не сталося, — продовжила Агата. — Але якщо в майбутньому хтось із нас випадково виявить нові факти про агенцію «Фантом» і її реальну діяльність, цю інформацію належить негайно передати решті. Всі згодні?

— Так! — хором відповіли Дюпени.

— Ми назвемо це... «Пактом сонячного затемнення», — запропонувала Сузі. — Це буде промовиста назва!

— Цього разу ти маєш слухність, — визнав Джастін.

— Це найкраще розв'язання, — вигукнула Лола.

Підлітки стали в коло і з'єднали руки в центрі. Бракувало тільки Мелорі.

— Гарзд, ви мене переконали, пробурмотів він нарешті і поклав свою долоню на руку Агати. — Я теж з вами!

Уклавши таким чином пакт, усі стали збиратися: настав час залишити Примарний острів.

Наступного ранку Агата, Ларрі, містер Кент і Ватсон ішли обсадженою деревами алеєю, що вела до пляжу Лелейві.

— То була справді унікальна пригода... — розмірковував мажордом.

— Будь ласка, не згадуймо більше про це! — схопився Ларрі за голову. — Це нестерпно! Якийсь час я волів би не слухати про невідомі острови, диких звірів, смертельні пастки й очманілі комп'ютери. У нас лишилося три дні канікул, і я маю намір сповна насолодитися ними! Я лежатиму під парасолом на пляжі та спатиму щонайменше... гм... але... Що тут відбувається?

На пляжі було набагато більше туристів, ніж зазвичай, і щойно вони впізнали Ларрі, усі почали аплодувати.

— Чого від мене хочуть ці люди? — вигукнув хлопець, намагаючись проштовхатися крізь юрму зі смартфонами, що знімали на фото й відео кожен його крок.

— Це він! — вигукнула якась дівчина.

— «Божевільний серфер», зірка інтернету! — підтвердила інша.

Агата розсміялася, натомість Ларрі зніяковіло позадкував.

— Хай йому! Я думав, усі вже забули цю історію, — промимрив він.

— Друже, за останні три дні твоє відео стало суперпопулярним, — поплескав його по спині інструктор з кайтсерфінгу. — П'ять мільйонів переглядів: ти новий феномен в неті!

Якась білявка взяла його під руку:

— Будь ласка, Божевільний Серфере, дай мені автограф!

Чорнява дівчина вхопила його за другу руку:

— Я хочу селфі з тобою! Можна?

— Я дуже відома блогерка, — сказала ще одна дівчина. — Дасте мені інтерв'ю?

— Я представляю компанію, яка виробляє енергетичні напої, — втрутився чоловік у костюмі з краваткою. — Ми б хотіли спонсорувати вас! Ось контракт...

Обличчя Ларрі розпливлося в переможній посмішці.

— По одному, будь ласка, — сказав він, поправляючи чуба. — Я відповім на всі ваші запитання...

Тим часом з дальнього кінця пляжу прибула група хлопців.

Один з них підійшов до Ларрі й вручив йому комплект спорядження для кайтсерфінгу.

— Ну те, Божевільний Серфере! — вигукнув він. — Ми хочемо побачити ще один твій виступ!

— Що таке? Ви жартуєте? — збентежився Ларрі. — Я ж мало не скрутив собі в'язи!

— СЕР-ФЕР! СЕР-ФЕР! — у захваті скандувала юрма.

— Е-е... гм... вибачте, — пробелькотів Божевільний Серфер, — здається, я... щось забув у готелі. Побачимось!

Він різко розвернувся і мерщій помчав берегом до готелю.

Агата та містер Кент презирнулися й рушили разом з Ватсоном до моря.

— Шкода, міс Агато, що через цю несподівану місію ви не змогли спостерігати затемнення, — мовив мажордом, дивлячись на обрій. — У будь-якому разі я хотів би привітати вас з тим, як ви завершили розслідування: знову ваша інтуїція виявилась безпомилковою.

— О, дякую, містере Кенте, — усміхнулась у відповідь Агата. — Але я не думаю, що розслідування справді завершене. Я впевнена, ми дуже скоро знову почуємо про таємничу агенцію «Фантом».

Тренінги

Тренінги Ай-Інтернешнл

Тренінги «А»

Астрономія — дуже цікава наука, правда? А феномен сонячного затемнення, коли Сонце, Місяць і Земля розташовуються на одній лінії, завжди вражає!

Щоб таємно спілкуватися з членами «Пакту сонячного затемнення», я розробила код, заснований на фазах проходження Місяця перед Сонцем. Невтаємничені на малюнку побачать лише послідовність чорно-білих кружечків, але для нас, детективів, кожен кружечок має певне значення! Адже кожен з них відповідає якійсь літері алфавіту. Щоб ускладнити розшифрування, код неповний: детективи мають доповнити речення, опираючись на свою інтуїцію, а незашифровані літери позначені зірочкою.

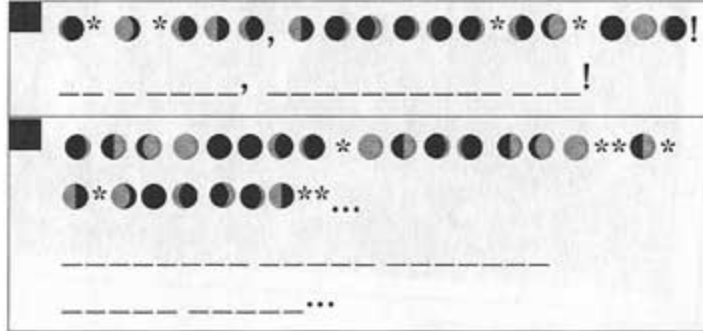
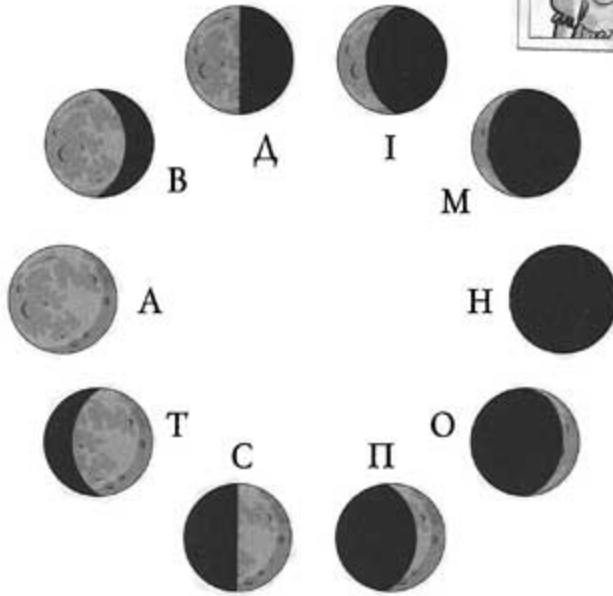
Якщо зрозумієш, що написано в цих повідомленнях, то можеш стати членом «Пакту сонячного затемнення»!

Астрономія — дуже цікава наука, правда? А феномен сонячного затемнення, коли Сонце, Місяць і Земля розташовуються на одній лінії, завжди вражає!

Щоб таємно спілкуватися з членами «Пакту сонячного затемнення», я розробила код, заснований на фазах проходження Місяця перед Сонцем. Невтаємничені на малюнку побачать лише послідовність чорно-білих кружечків, але для нас, детективів, кожен кружечок має певне значення! Адже кожен з них відповідає якійсь літері алфавіту. Щоб ускладнити розшифрування, код неповний: детективи мають доповнити речення, опираючись на свою інтуїцію, а незашифровані літери позначені зірочкою.

Якщо зрозумієш, що написано в цих повідомленнях, то можеш стати членом «Пакту сонячного затемнення»!

«Інтернешнл»

Відповіді: 1. Ми в біді, допоможіть! 2. Останнім часом стались дивні події...
поді...

Відповіді: 1. Ми в біді, допоможіть! 2. Останнім часом стались дивні події...

Тренінги британської детективної академії

Ми, агенти БДА, славимося спостережливостю. На наш погляд, це головна навичка, якою має володіти справжній детектив!

Хочеш випробувати себе? Поглянь на цей малюнок упродовж хвилини, а потім закрий його аркушем і спробуй відповісти на запитання. Зважай, це може виявитися не так просто, як здається...

детективної академії

на запитання. Зважай, це може виявитися не так просто, як здається...

Запитання:

1. Скільки в наметі входів?
2. Якого з цих предметів немає на малюнку: *мотузка; молоток; пляшка з водою*?
3. Скільки кілочків на малюнку?
4. Який предмет до згаслого багаття лежить найближче?
5. Чи є на малюнку Ватсон?
6. У що одягнений Ларрі?
7. Скільки на малюнку бляшанок?
8. На що дивиться Агата: *на намет, джунглі чи на багаття*?
9. Скільки ніг чи лап видно на малюнку?
10. З якого боку знаходиться сонце — праворуч чи ліворуч?

Відповіді: 1. Один; 2. Пляшка з водою; 3. Шість; 4. Молоток; 5. Так; 6. Гаванка й шорти; 7. Одина; 8. На багаття; 9. Шість; 10. Ліворуч.
запитання! Сонця не видно.

Запитання:

1. Скільки в наметі входів?
2. Якого з цих предметів немає на малюнку: *мотузка; молоток; пляшка з водою*?
3. Скільки кілочків на малюнку?
4. Який предмет до згаслого багаття лежить найближче?

5. Чи є на малюнку Ватсон?
6. У що одягнений Ларрі?
7. Скільки на малюнку бляшанок?
8. На що дивиться Агата: *на намет, джунглі чи на багаття?*
9. Скільки ніг чи лап видно на малюнку?
10. З якого боку знаходиться сонце — праворуч чи ліворуч?

Відповіді: 1. Один; 2. Пляшка з водою; 3. Шість; 4. Молоток; 5. Так; 6. Гавайка й шорти;
7. Одна; 8. На багаття; 9. Шість; 10. Підступне запитання! Сонця не видно.

Тренінги «Паспарту»

Три

Тренінги «

Ми з колегами з «Паспарту» часто маскуємось у натовпі, щоб навчитися мистецтву конспірації.

Двоє з нас сховалися серед людей на світлині. Можеш знайти нас?

A B C D

1

2

3

4

Ми з колегами з «Паспарту» часто маскуємось у натовпі, щоб навчитися мистецтву конспірації.

Двоє з нас сховалися серед людей на світлині. Можеш знайти нас?

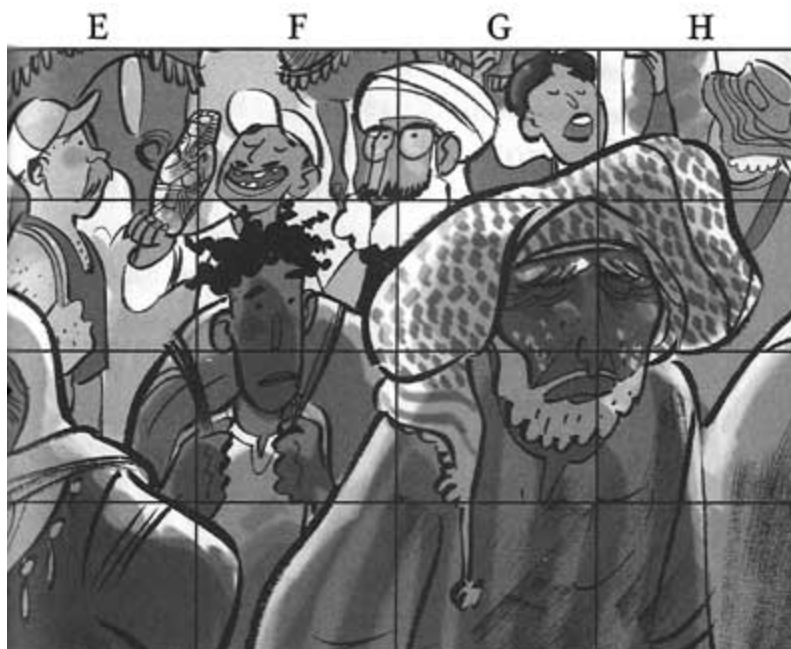
Паспарту»

Кілька підказок:

а) Агент 1 не має ні вусів, ні бороди. Він без головного убора, без сумки і добре бачить.

б) Агент 2 протилежної статі до агента 1 і в капелюсі.

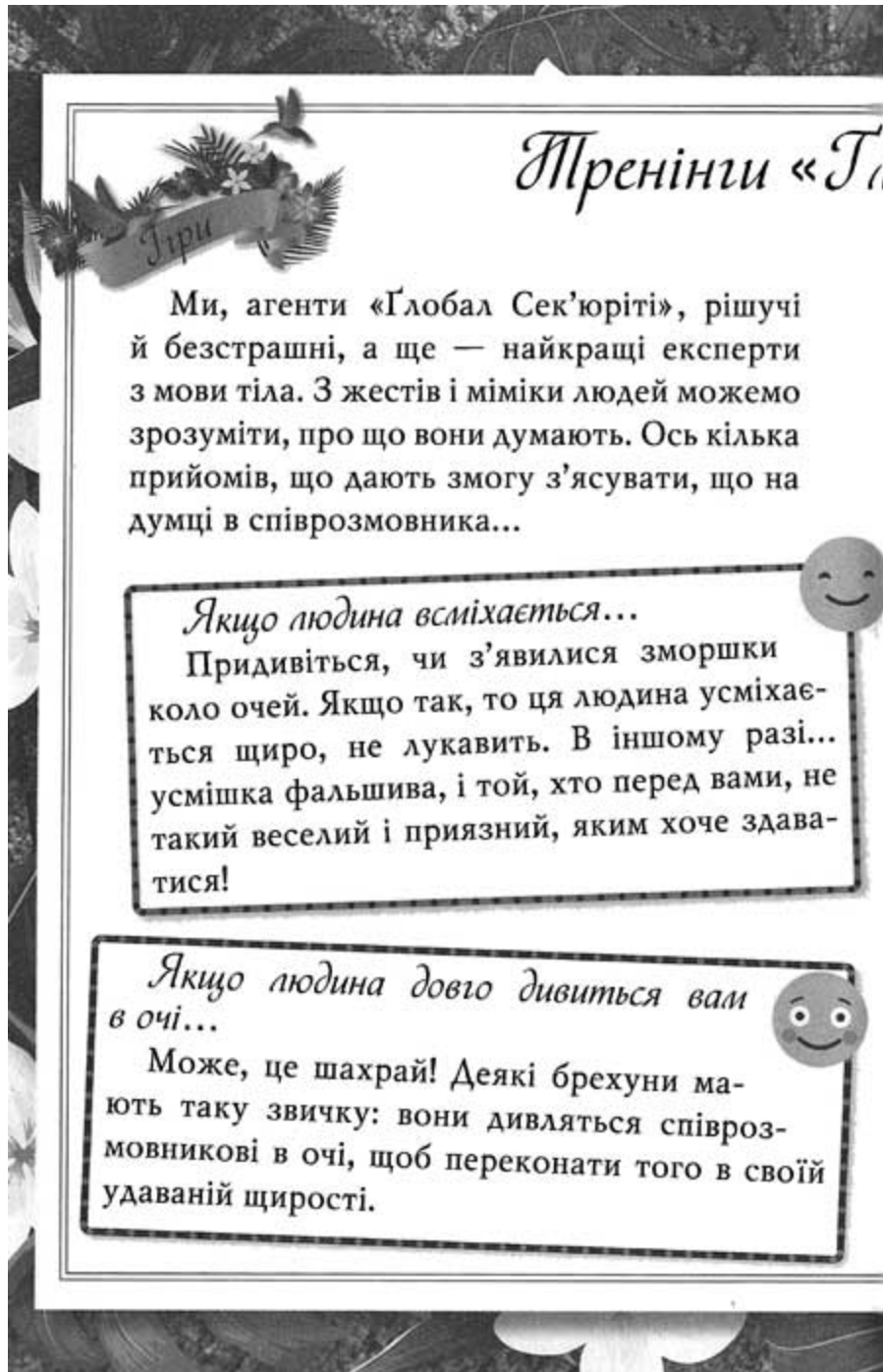
Відповіді: а) F-2; б) A-1.

Кілька підказок:

а) Агент 1 не має ні вусів, ні бороди. Він без головного убора, без сумки і добре бачить.

б) Агент 2 протилежної статі до агента 1 і в капелюсі.

Відповіді: а) F-2; б) A-1.

Ми, агенти «Глобал Сек'юріті», рішучі й безстрашні, а ще — найкращі експерти з мови тіла. З жестів і міміки людей можемо зрозуміти, про що вони думають. Ось кілька прийомів, що дають змогу з'ясувати, що на думці в співрозмовника...

Якщо людина всміхається...

Придивіться, чи з'явилися зморшки коло очей. Якщо так, то ця людина усміхається щиро, не лукавить. В іншому разі... усмішка фальшива, і той, хто перед вами, не такий веселий і приятний, яким хоче здаватися!

Якщо людина довго дивиться вам в очі...

Може, це шахрай! Деякі брехуни мають таку звичку: вони дивляться співрозмовникові в очі, щоб переконати того в своїй удаваній щирості.

«бал Сек'юриті»

Якщо людина схрещує ноги...

Найімовірніше, вона не хоче вас слухати і приймати те, що ви говорите. Як правило, схрещені ноги — ознака закритості. Тож якщо ви прагнете чогось домогтися від співрозмовника, варто спробувати іншим разом.

Якщо людина постійно переводить погляд справа наліво...

Може, вона напружує уяву, вигадуючи якесь правдоподібне виправдання. Якщо ж вона дивиться лише ліворуч, то, найімовірніше, намагається пригадати щось.

Якщо людина часто кліпає...

Вона схвильована чи збуджена. Але якщо її погляд застиглий, може, вона просто зосереджена на чомусь. Та якщо її погляд зосереджений на вас, то співрозмовник вороже ставиться до вас.

Якщо людина схрещує ноги...

Найімовірніше, вона не хоче вас слухати і приймати те, що ви говорите. Як правило, схрещені ноги — ознака закритості. Тож якщо ви прагнете чогось домогтися від співрозмовника, варто спробувати іншим разом.

Якщо людина постійно переводить погляд справа наліво...

Може, вона напружує уяву, вигадуючи якесь правдоподібне виправдання. Якщо ж вона дивиться лише ліворуч, то, найімовірніше намагається пригадати щось.

Якщо людина часто кліпає...

Вона схвильована чи збуджена. Але якщо її погляд застиглий, може, вона просто зосереджена на чомусь. Та якщо й погляд зосереджений на вас, то співрозмовник вороже ставиться до вас.

Тренінги «Янь-цзінь»

Тренінги

Наша агенція регулярно перевіряє логічні здібності своїх агентів.

Хочете кинути нам виклик і спробувати відповісти на запитання тесту?

1

Півтора кота за півтори хвилини з'їли півтори миші. Скільки котів потрібно, щоб з'їсти 60 мишей за 30 хвилин?

2

Сума віку п'яти підлітків — 78. Якою буде сума їхнього віку через 5 років?

Наша агенція регулярно перевіряє логічні здібності своїх агентів. Хочете кинути нам виклик і спробувати відповісти на запитання тесту?

Півтора кота за півтори хвилини з'їли півтори миші. Скільки котів потрібно, щоб з'їсти 60 мишей за 30 хвилин?

Сума віку п'яти підлітків — 78. Якою і буде сума їхнього віку через 5 років?

«Янь-узінь»

3

Яким є двоцифрове число $XУ$, що дорівнює подвійному добутку X і $У$?

4

Знайти правило, за яким утворили ряд чисел.
Яке число наступне?
2, 3, 5, 8, 13, 21, 34...

Відповіді:
1. Три коти. Справді: кіт з'їдає мишу за п'ятори хвилини. За 30 хв кіт з'їдає 30 : 1,5 = 20 мишей. Щоб з'їсти 60 мишей, потрібно 60 : 20 = 3 коти.
2. 103. Вибачте, скільки років кожному з підлітків! За п'ять років кожному стане на п'ять років більше, а разом вони стануть на 5 x 5 = 25 років старші, тоді 78 + 25 = 103.
3. 36 (2 x (3 x 6)).
4. Кожне наступне число — сума двох попередніх, тому наступним буде 21+34=55.

Яким є двоцифрове число $XУ$, що дорівнює подвійному добутку X і $У$?

Знайти правило, за яким утворили ряд чисел.
Яке число наступне?

2, 3, 5, 8, 13, 21, 34...

Відповіді:

1. Три коти. Справді: кіт з'їдає мишу за півтори хвилини. За 30 хв. кіт з'їдає $30 : 1,5 = 20$ мишей. Щоб з'їсти 60 мишей, потрібно $60 : 20 = 3$ коти.

2. 103. байдуже, скільки років кожному з підлітків! За п'ять років кожному стане на п'ять років більше, а разом вони стануть на $5 \times 5 = 25$ років старші, тоді $78 + 25 = 103$.

3. $36 \div 2 = 18$ (3 \times 6).

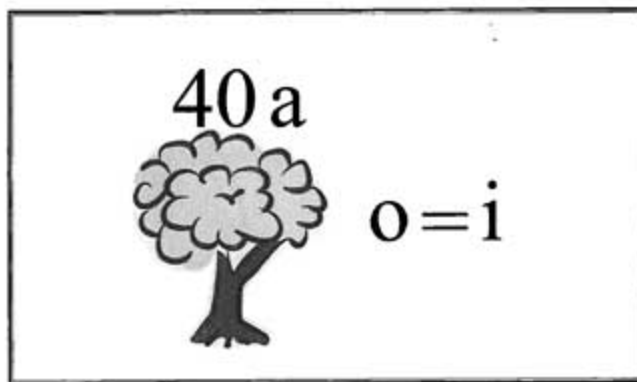
4. Кожне наступне число — сума двох попередніх, тому наступним буде $21+34=55$.

Тренінги «Обсервасіо»

Тренінги «

Ліри

Ми покладаємось на творчість та інтуїцію, тож тренуємося асоціювати образи і слова. Це допомагає аналізувати злочини. А ти розгадаєш наші ребуси?

Ми покладаємось на творчість та інтуїцію, тож тренуємося асоціювати образи і слова. Це допомагає аналізувати злочини. А ти розгадаєш наші ребуси?

«Обсервасао»

$$\begin{array}{r} \text{АБВАГ} \\ + \text{АБВДГ} \\ \hline \text{ЛГДБГ} \end{array}$$

а) $\text{O} \begin{array}{c} \text{Д} \\ \text{А} \end{array}$; б) $\frac{\text{КО}}{\text{ВА}}$.

Відповіді: 1. Сорока на дереві; 2. а) вода; б) підкова; 3. А=1, Б=5, В=2, Д=4, Г=0, Л=3.
Відповіді: 1. Сорока на дереві; 2. а) вода; б) підкова; 3. А=1, Б=5, В=2, Д=4, Г=0, Л=3.

Відповіді: 1. Сорока на дереві; 2. а) вода; б) підкова; 3. А=1, Б=5, В=2, Д=4, Г=0, Л=3.

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

1. Бухта. Тут сів літак із Агатою та її супутниками.
2. Західний пляж. Тут детективи розбили великий табір.
3. Місце ночівлі детективів з «Обсервасао». Тут встановили намет Лола та Нестор.
4. База «Фантом». Закинуті споруди, що належать агенції «Фантом».
5. Вершина гори. Тут стоять загадкові антени... а ще безліч пасток!
6. Хатина Ілюзіоніста. Тут живе Герберт Маскелайн — єдиний мешканець острова.
7. Пойнт-Рок. Місце, де стоїть суперкомп'ютер.

Агата Містері

Наділена дивовижним чуттям і феноменальною пам'яттю, Агата Містері мріє стати письменницею. Та це в майбутньому.

А поки що вона — чудовий детектив!

Разом із простакуватим кузеном Ларрі, студентом детективної школи, Агата подорожує світом, розгадуючи найзаплутаніші таємниці. А допомагають їм відданий мажордом, капосний сибірський кіт і сила-силенна дивакуватих родичів.

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

Переслідувати злочинців по всьому світі — нелегка праця, та нарешті Ларрі й Агата вирушають відпочити — знаєте куди? — на Гаваї. Проте хлопцеві несподівано доручають нове завдання. Щоб виконати суперсекретну місію, Ларрі, Агата, містер Кент і Ватсон летять на Примарний острів, що лежить десь в океані. Там вони зустрічають найперспективніших детективів із провідних агенцій світу. Як вони всі там опинилися? Яку таємницю приховує острів? З'ясувати все треба до сонячного затемнення, а двоє юних агентів уже зникли безвісти...

Наділена дивовижним чуттям і феноменальною пам'яттю, Агата Містері мріє стати письменницею. Та це в майбутньому. А поки що вона — чудовий детектив! Разом із простакуватим кузеном Ларрі, студентом детективної школи, Агата подорожує світом, розгадуючи найзаплутаніші таємниці. А допомагають їм відданий мажордом, капосний сибірський кіт і сила-силенна дивакуватих родичів.

ПРИМАРНИЙ ОСТРІВ

Переслідувати злочинців по всьому світі — нелегка праця, та нарешті Ларрі й Агата вирушають відпочити — знаєте куди? — на Гаваї. Проте хлопцеві несподівано доручають нове завдання. Щоб виконати суперсекретну місію, Ларрі, Агата, містер Кент і Ватсон летять на Примарний острів, що лежить десь в океані. Там вони зустрічають найперспективніших детективів із провідних агенцій світу. Як вони всі там опинилися? Яку таємницю приховує острів? З'ясувати все треба до сонячного затемнення, а двоє юних агентів уже зникли безвісти...

notes

Примітки

1

Бакборт — це лівий борт судна. Тут ліворуч.

Справді цікава деталь. Хоча нині офіційно дорослими громадяни Великої Британії вважаються після 21 року, дехто ще пам'ятає, що хлопчик з благородної родини ставав «джентльменом», коли йому виповнювалося 14 (*прим. пер.*).

3

З фр. *мій друже*.

4

З фр. *моя любя.*

3 фр. *Хай йому грець!*